A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2022. április 27.*

„Közegészségügy – A Parlament épületeibe való belépéshez érvényes uniós digitális Covid19-igazolvány felmutatására vonatkozó követelmény – Jogalap – A képviselők szabadsága és függetlensége – Az Európai Unió szolgálatában álló személyi állomány egészségének biztosítására vonatkozó kötelezettség – Parlamenti mentelmi jog – Személyes adatok kezelése – A magánélet tiszteletben tartásához való jog – A testi épséghez való jog – Biztonsághoz való jog – Egyenlő bánásmód – Arányosság”

A T-710/21., T-722/21. és T-723/21. sz. egyesített ügyekben,

Robert Roos és a mellékletben megnevezett többi felperes[1] (képviselik őket: P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto és V. Heinen ügyvédek)

felperesek

az **Európai Parlament** (képviselik: S. Alves és A.-M. Dumbrăvan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, J. Svenningsen elnök, R. Barents, C. Mac Eochaidh és T. Pynnä (előadó) bírák,

hivatalvezető: H. Eriksson tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2022. március 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló kereseteikkel a felperesek, akik mindannyian a 2019–2024-es parlamenti ciklusra megválasztott európai parlamenti képviselők, a Parlament három működési helyén található épületekbe való bejutásra vonatkozó kivételes egészségügyi és biztonsági szabályokról szóló, 2021. október 27-i parlamenti elnökségi határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kérik.

I. A jogvita előzményei

2 A Covid19-világjárvány okozta egészségügyi válsághelyzet kapcsán az európai jogalkotó az Európai Bizottság javaslata alapján elfogadta a Covid19-világjárvány idején a szabad mozgás megkönnyítése érdekében az interoperábilis, Covid19-oltásra, tesztre és gyógyultságra vonatkozó igazolványok (uniós digitális Covid-igazolvány) kiállításának, ellenőrzésének és elfogadásának keretéről szóló, 2021. június 14-i (EU) 2021/953 európai parlamenti és tanácsi rendeletet, (HL 2021. L 211., 1. o.; helyesbítés: HL 2022, L 72., 7. o.), valamint a Covid19-világjárvány idején a tagállamok területein jogszerűen tartózkodó vagy lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárok tekintetében interoperábilis, Covid19-oltásra, tesztre és gyógyultságra vonatkozó igazolványok (uniós digitális Covid-igazolvány) kiállításának, ellenőrzésének és elfogadásának keretéről szóló, 2021. június 14-i (UE) 2021/954 európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2021. L 211., 24. o.).

3 E rendeletek alapján néhány tagállam úgy döntött, hogy a SARS-CoV-2 vírus terjedésének korlátozása és a közegészségügy védelme érdekében bevezeti az uniós digitális Covid-igazolvány (a továbbiakban: Covid-igazolvány) nemzeti alkalmazását, és annak használatát kiterjeszti többek között az egyes rendezvényekre, épületekbe vagy közlekedési eszközökre való belépésre. Ez különösen igaz azon három tagállam vonatkozásában, ahol a Parlament székhelyei találhatók, nevezetesen Belgium, Franciaország és Luxemburg vonatkozásában.

4 Az egészségügyi válság 2020. márciusi kezdete óta a Parlament elnöke különböző intézkedéseket fogadott el a képviselők, a személyi állomány és az épületekben tartózkodó más személyek egészségének védelme érdekében, amelyek egyúttal biztosították, hogy a Parlament képes legyen ellátni a Szerződésekben meghatározott alapvető feladatait.

5 Ezeket az ideiglenes intézkedéseket rendszeresen meghosszabbították vagy módosították. Egyes intézkedéseket – többek között a járványügyi helyzet alakulásától függően – enyhíteni lehetett vagy szigorítani kellett. Ezek az intézkedések többek között 2020 tavaszától maszkviselést és a testhőmérséklet mérését foglalták magukban. Emellett 2021 őszéig számos rendezvénykategóriára, illetve egyéni vagy csoportos látogatásra vonatkozó tilalomról is rendelkeztek. A plenáris üléseket 2020 márciusa és 2021 májusa között Brüsszelben (Belgium) tartották.

6 Ezenkívül, 2020. március 16-tól a Parlament főtitkára a Covid19-világjárványra válaszul kivételes és teljes körű távmunkarendszert vezetett be. Ezt a rendszert a világjárvány alakulásához igazították, és 2021. szeptember 1-jétől a főtitkár 2021. július 16-i, távmunkáról szóló határozata váltotta fel, amely szerint a távmunkát ettől kezdve önkéntes alapon végzik, míg az alapértelmezett munkavégzési mód az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 20. cikkével összhangban a fizikai jelenlétben végzett munka lesz.

7 2021. március 25-én a Parlament a brüsszeli hatóságokkal szoros együttműködésben a brüsszeli épületében megnyitotta a Covid19 elleni oltóközpontot abból a célból, hogy megkönnyítse többek között a parlamenti képviselők és a személyi állomány tagjai számára az anélkül történő oltakozást, hogy adott esetben a származási országukba kellene utazniuk. A világjárvány 2020. márciusi kezdete óta a Parlament továbbá kivételes ideiglenes eljárásokat vezetett be annak érdekében, hogy a képviselők távolról is részt vehessenek a vitákon és a szavazásokon.

8 A Parlament elnöke 2021. szeptember 2-án határozatot fogadott el a Covid19 terjedésének visszaszorítását célzó biztonsági intézkedésekről. E határozat értelmében a látogatók, a helyi asszisztensek, a külső előadók és az érdekképviselők számára a Parlament épületeibe való belépés feltétele a Covid-igazolvány vagy azzal egyenértékű igazolvány bemutatása. E határozat továbbá a maszk viselésére és a Parlamenten belüli társadalmi távolságtartásra vonatkozó kötelezettségeket, valamint a Parlamentbe való belépés tilalmát írja elő azok számára, akiknek a láza meghaladja a 37,7 °C-ot, akik tüsszögnek vagy köhögnek, akiknek a Covid19 tesztje pozitív volt, vagy akik olyan személlyel érintkeztek, akinek a Covid19-tesztje pozitív volt.

9 Ugyanezen a napon a Parlament elnöke határozatban olyan rendkívüli intézkedéseket fogadott el, amelyek lehetővé teszik a Parlament számára, hogy biztosítsa tevékenysége folytonosságát és gyakorolja a Szerződések által ráruházott előjogokat. Ez a határozat többek között előírja bizonyos parlamenti tevékenységek, például a kiküldetések és küldöttségek, valamint a társadalmi távolságtartás és a parlamenti viták során való maszkviselés kötelezettségének visszaállítását.

10 A Parlament elnöke 2021. szeptember 30-án két határozatot fogadott el, amelyekkel 2021. október 17-ig meghosszabbította a 2021. szeptember 2-i határozatokkal hozott intézkedések alkalmazását.

11 A Parlament elnöke 2021. október 14-én új határozatot fogadott el a vírus terjedésének korlátozását célzó biztonsági intézkedésekről; e határozatban a 2021. október 18-tól 2021. november 2-ig terjedő időszakra a Parlament épületeiben jelentős számú rendezvény és látogatás szervezését korlátozta, testhőmérséklet-ellenőrzést vezetett be az épületek bejáratánál, társadalmi távolságtartást és maszkviselést írt elő a parlamenti viták alatt, valamint a látogatóknak, a helyi asszisztenseknek, a külső felszólalóknak és az érdekképviselőknek az épületekbe való belépését Covid-igazolvány bemutatásához kötötte.

12 Ugyanezen a napon a Parlament elnöke új határozatban rendkívüli intézkedéseket fogadott el, amelyek lehetővé teszik a Parlament számára, hogy biztosítsa tevékenysége folytonosságát és a Szerződések által ráruházott előjogok gyakorlását, és amelyek a 2021. október 18-tól november 2-ig tartó időszakra távoli részvételi rendszert írnak elő az ülések, a bizottságok és a parlamentközi küldöttségek szervezése, egyes testületek üléseinek megtartása, a szavazati jog gyakorlása stb. tekintetében.

13 A bevezetett távolságtartó intézkedések és egészségügyi óvintézkedések ellenére, valamint a személyi állomány több mint 80%-ra becsült oltottsági aránya ellenére 2021 szeptemberétől egyre több fertőzéses esetet észleltek a Parlamentben.

14 Ezért a Parlament Elnöksége (a továbbiakban: Elnökség) 2021. október 27-én elfogadta a megtámadott határozatot. E határozat értelmében a 2021. november 3-tól 2022. január 31-ig tartó időszakban minden olyan személynek érvényes Covid-igazolványt kell bemutatnia, aki be kíván lépni a Parlament három munkavégzési helyén található épületeibe.

15 A megtámadott határozat (11) preambulumbekezdése pontosítja. hogy ezen intézkedések kettős célt szolgálnak, mivel egyrészt azt hivatottak biztosítani, hogy az intézmény eleget tegyen a Szerződésekből eredő, a rendes eljárásokhoz való visszatérésre vonatkozó jogi kötelezettségének, másrészt pedig elegendő garanciát nyújtanak a Parlament helyiségeiben tartózkodó valamennyi személy életének és egészségének védelmére.

16 A 2021/953 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerint a Covid-igazolvány kerete lehetővé teszi a következő igazolványok bármelyikének kiállítását, határokon átnyúló ellenőrzését és elfogadását:

– azt megerősítő igazolvány, hogy a birtokos az igazolványt kiállító tagállamban Covid19-oltóanyagot kapott (oltási igazolvány)

– azt megerősítő igazolvány, hogy a birtokoson az igazolványt kiállító tagállamban egészségügyi szakember vagy képzett tesztelőszemélyzet nukleinsav-amplifikációs tesztet (a továbbiakban: PCR-teszt) vagy a Covid19 antigén gyorstesztek 2021. január 21-i tanácsi ajánlás alapján létrehozott közös és frissített jegyzékében felsorolt antigén gyorstesztet (a továbbiakban: TRA tesztet) végeztek, amely feltünteti a teszt típusát, azt a napot, amikor a tesztet elvégezték és a teszt eredményét (a továbbiakban: tesztigazolvány);

– azt megerősítő igazolvány, hogy a birtokos egészségügyi szakember vagy képzett tesztelőszemélyzet által végzett pozitív PCR-teszteredményt követően felgyógyult a SARS-CoV-2 fertőzésből (a továbbiakban: gyógyultsági igazolvány).

II. A felek kérelmei

17 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedések iránti eljárás költségeit is.

18 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a kereseteket mint elfogadhatatlanokat, másodlagosan mint megalapozatlanokat utasítsa el;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

III. A jogkérdésről

A. A keresetek elfogadhatóságáról

1. A felpereseknek az eljáráshoz fűződő érdekéről

19 A Törvényszék pervezető intézkedésként a tárgyaláson annak pontosítására kérte fel a feleket, hogy továbbra is érdekeltek-e a megtámadott határozat elleni fellépésben, tekintettel arra, hogy az csak 2022. január 31-ig volt alkalmazandó.

20 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint a felperes eljáráshoz fűződő érdekének – a kereset tárgyára tekintettel – a kereset benyújtásakor kell fennállnia, ellenkező esetben a kereset elfogadhatatlannak minősül. A jogvita tárgyának – az eljáráshoz fűződő érdekhez hasonlóan – a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell maradnia, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik; ez tehát feltételezi, hogy a kereset az eredményessége esetén alkalmas legyen arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (lásd: 2021. január 21-i Leino-Sandberg kontra Parlament ítélet, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Az ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy a felperes megőrizheti a valamely európai uniós intézmény által hozott jogi aktus megsemmisítéséhez fűződő érdekét azért, hogy azon jogsértés, amely e jogi aktust állítólag érinti, a jövőben ne ismétlődhessék meg (2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50. pont).

22 Az ítélkezési gyakorlat szerint ez az eljáráshoz fűződő érdek csak akkor áll fenn, ha a feltételezett jogellenesség a felperes által benyújtott kereset alapjául szolgáló ügyben szereplő körülményektől függetlenül a jövőben is megismétlődhet (2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 52. pont).

23 A jelen ügyben a felperesek által a tárgyaláson előadott érvelésnek megfelelően nem zárható ki, hogy az általuk hivatkozott jogellenesség a jövőben megismétlődik, függetlenül a keresetük alapjául szolgáló ügyben szereplő körülményektől.

24 Kereseteikben ugyanis a felperesek számos olyan jogellenességre hivatkoznak, amely különösen a megtámadott határozat megfelelő jogalapjának hiányára, kiváltságaik és mentességeik megsértésére, szabadságuk és függetlenségük megsértésére, valamint a magánélet tiszteletben tartásához való joguk figyelmen kívül hagyására vonatkozik, és amely a jelen keresetek alapjául szolgáló körülményektől függetlenül hasonló határozatokkal összefüggésben megismétlődhet.

25 Ezenfelül, amint arra a Parlament a tárgyaláson rámutatott, a megtámadott határozatot egyrészt az Elnökség 2022. január 26-i határozatával 2022. március 13-ig, másrészt az Elnökség 2022. március 7-i határozatával 2022. április 10-ig meghosszabbította. Ezért nem zárható ki, hogy a megtámadott határozat hatályát tovább is meghosszabbítják, vagy hogy ismét hasonló határozatot fogadnak el.

26 Ennek megfelelően a felperesek továbbra is érdekeltek a megtámadott határozat megsemmisítésében.

2. A felperesek kereshetőségi jogáról

27 A Parlament vitatja a kereset elfogadhatóságát, és úgy véli, hogy a felperesek nem rendelkeznek az EUMSZ 263. cikk negyedik albekezdése szerinti kereshetőségi joggal.

28 Emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése három olyan körülményt határoz meg, amelyek esetén egy személy jogosult lehet a keresetindításra, nevezetesen először is, ha az érintett személy a szóban forgó jogi aktus címzettje, másodszor, ha a szóban forgó jogi aktus őt közvetlenül és személyében érinti, harmadszor pedig, ha a szóban forgó jogi aktus őt közvetlenül érintő rendeleti jellegű jogi aktus, amely nem tartalmaz végrehajtási intézkedéseket. Márpedig a Parlament szerint ezen esetek egyike sem felel meg a jelen ügynek.

29 A felperesek vitatják ezt az érvelést.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében „bármely természetes vagy jogi személy az első és második bekezdésben említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.”

31 Először is meg kell említeni, hogy a Parlament álláspontja szerint az említett rendelkezés értelmében a felperesek nem tekinthetők a megtámadott aktus címzettjeinek. E határozatnak ugyanis személyesen nem címzettjei, és a határozatot a 2. cikke szerint „a Parlament három munkavégzési helyén az épületeibe belépni kívánó valamennyi személyre, köztük a parlamenti képviselőkre, a tisztviselőkre, az akkreditált parlamenti asszisztensekre, valamint a Parlament egyéb alkalmazottaira kell alkalmazni”.

32 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a „jogi aktus címzettje” fogalmát e rendelkezés alapján formális értelemben véve ki kell terjeszteni az olyan személyekre is, akiket vagy amelyeket ezen aktusban annak címzettjeként jelöltek meg. Az a tény, hogy egy jogi aktus formális címzettjétől eltérő, másik személy is érintett lehet annak tartalma révén, kétségtelenül felruházza e személyt kereshetőségi joggal, ha többek között bizonyítja, hogy figyelemmel e tartalomra, ezen aktus őt ugyan nem az aktus címzettjeként, de közvetlenül érinti. Továbbá az a tény, hogy a felpereseknek megküldték a megtámadott határozat egy példányát, nem elegendő ahhoz, hogy a felpereseket e határozat címzettjeinek tekintsék (lásd ebben az értelemben: 2016. január 21-i SACBO kontra Bizottság és INEA ítélet, C-281/14 P, nem tették közzé, EU:C:2016:46, 34. pont).

33 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy a valamely természetes vagy jogi személy által olyan jogi aktussal szemben benyújtott kereset, amelynek e személy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében nem címzettje, csak akkor fogadható el, ha e személynek kereshetőségi joga van, ami két esetben fordulhat elő. Egyrészt, ilyen kereset azzal a feltétellel indítható, hogy e jogi aktus az ilyen személyt közvetlenül és személyében érintse. Másrészt, az ilyen személy keresetet indíthat az olyan, rendeleti jellegű jogi aktus ellen, amely nem von maga után végrehajtási intézkedéseket, amennyiben e jogi aktus közvetlenül érinti őt (lásd: 2021. július 15-i Deutsche Lufthansa kontra Bizottság ítélet, C-453/19 P, EU:C:2021:608, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A Törvényszék először azt tartja vizsgálatra érdemesnek, hogy a felperesek a fenti 33. pontban említett második eset alapján rendelkeznek-e kereshetőségi joggal.

35 Ezzel összefüggésben először is arra kell emlékeztetni, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése utolsó tagmondatának értelmében vett „rendeleti jellegű jogi aktus” fogalma kiterjed minden általános hatályú nem jogalkotási aktusra (2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 28. pont). Az ítélkezési gyakorlat pontosította, hogy egy jogi aktus általános hatálya abból a tényből vezethető le, hogy objektíven meghatározott helyzetekre vonatkozik, és hogy joghatásait a személyek általánosan és absztrakt módon meghatározott csoportjai tekintetében fejti ki (2001. május 31-i Sadam Zuccherifici és társai kontra Tanács ítélet, C-41/99 P, EU:C:2001:302, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat, bár határozat formájában került elfogadásra, valójában általános hatályú szabályozási aktus, mivel objektíven meghatározott helyzetekre vonatkozik, és joghatásait a személyek általánosan és absztrakt módon meghatározott csoportjai tekintetében fejti ki, amit a Parlament nem vitat.

37 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két együttes feltétel teljesülését követeli meg, nevezetesen elsőként azt, hogy a vitatott intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, másfelől azt, hogy ne hagyjon mérlegelési jogkört az intézkedés végrehajtására kötelezett címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az Európai Unió szabályozása alapján történik (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A jelen ügyben a felperesek előadása szerint a megtámadott határozat közvetlen és kötelező joghatással bír rájuk nézve, mivel a 2021. november 3-i hatálybalépése óta csak akkor léphetnek be a Parlament épületeibe európai parlamenti képviselői feladataik ellátása és a Parlament munkájában való részvétel céljából, ha érvényes Covid-igazolványt tudnak felmutatni.

39 Ebben a tekintetben, bár a Parlament úgy döntött, hogy 2021. november 22-től újra bevezeti a távmunkát, amely havi átlagban legfeljebb heti három napot jelenthet a személyi állomány minden tagja számára, feltéve hogy ez összeegyeztethető a feladataik ellátásával, és lehetővé teszi a képviselők számára, hogy távolról részt vegyenek a plenáris üléseken, továbbá a bizottságokban folytatott vitákban és szavazásokon, a megtámadott határozat és a Parlament épületeibe való belépéshez szükséges érvényes Covid-igazolvány bemutatásának követelménye – amint azt a Parlament a tárgyaláson megerősítette – mindvégig hatályban maradt.

40 Egyébiránt nem vitatott, hogy a megtámadott határozat végrehajtásáért felelős címzettek – különösen a Parlament biztonsági őrei, akiknek feladata az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának ellenőrzése – nem rendelkeznek mérlegelési jogkörrel. Ez tisztán automatikus jellegű, és nem igényel közbenső intézkedéseket.

41 Ezért meg kell állapítani, hogy a felpereseket a megtámadott határozat közvetlenül érinti.

42 Harmadszor, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének harmadik fordulata értelmében vett „amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket” kifejezést e rendelkezés céljának tükrében kell értelmezni, amely – amint az a keletkezésének körülményeiből is kitűnik – annak elkerülésére irányul, hogy a magánszemély jogsértést legyen kénytelen elkövetni azért, hogy bírósághoz fordulhasson. Márpedig amennyiben a rendeleti jellegű jogi aktus közvetlen hatást gyakorol valamely természetes vagy jogi személy jogi helyzetére anélkül, hogy végrehajtási intézkedések meghozatalát írná elő, ez a szóban forgó személyt megfosztja a hatékony bírói jogvédelemtől, amennyiben nem áll rendelkezésére az uniós bíróság előtti közvetlen jogorvoslati út ahhoz, hogy a szóban forgó rendeleti jellegű jogi aktus jogszerűségét kétségbe vonhassa. Végrehajtási intézkedések hiányában ugyanis valamely természetes vagy jogi személy – még abban az esetben is, ha az őt közvetlenül érintené – csak azután kérhetné e jogi aktus bírósági felülvizsgálatát, ha megsértette az abban szereplő rendelkezéseket azért, hogy a nemzeti bíróságok előtt ellene indított eljárásban hivatkozhasson e jogi aktus jogellenességére (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ellenben, amennyiben valamely rendeleti jellegű jogi aktus végrehajtási intézkedéseket von maga után, az uniós jogrend tiszteletben tartásának bírósági felülvizsgálata biztosított, függetlenül attól, hogy a szóban forgó intézkedések az Uniótól vagy a tagállamoktól származnak-e. Mivel természetes vagy jogi személyek az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt elfogadhatósági feltételek miatt közvetlenül nem támadhatják meg az uniós bíróság előtt a rendeleti jellegű uniós jogi aktusokat, az ilyen aktusok velük szemben való alkalmazása ellen azon végrehajtási intézkedések megtámadásával védekezhetnek, amelyeket ezen aktusok vonnak maguk után (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Amennyiben az ilyen aktus végrehajtása az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok feladata, a természetes vagy jogi személyek az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében meghatározott feltételek mellett közvetlen keresetet nyújthatnak be az uniós bírósághoz a végrehajtási aktusok ellen, e kereset alátámasztása érdekében pedig az EUMSZ 277. cikk alapján hivatkozhatnak a szóban forgó intézkedés alapjául szolgáló aktus jogellenességére (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A Bíróság egyébiránt több alkalommal kimondta, hogy annak értékelése érdekében, hogy valamely rendeleti jellegű jogi aktus von-e maga után végrehajtási intézkedéseket, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének harmadik fordulata alapján a jogorvoslati jogára hivatkozó személy helyzetét kell figyelembe venni. Irreleváns tehát, hogy a szóban forgó jogi aktus a többi jogalannyal szemben von-e maga után végrehajtási intézkedéseket. Továbbá ezen értékelés keretében kizárólag a kereset tárgyát kell támpontul venni (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Amint az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a „végrehajtási intézkedések” fogalma egyrészt az Unió intézményei, szervei, hivatalai vagy ügynökségei, illetve a tagállamok által elfogadott olyan jogi aktust jelent, amely bírósági felülvizsgálat tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben: 2020. október 28-i Associazione GranoSalus kontra Bizottság ítélet, C-313/19, nem tették közzé, EU:C:2020:869, 37. pont), másrészt pedig azt, hogy a vitatott rendelet jogkövetkezményei a felperesek tagjai tekintetében csak végrehajtási intézkedések útján valósulhatnak meg (lásd ebben az értelemben: 2018. március 13-i European Union Copper Task Force kontra Bizottság ítélet, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 50. pont; 2018. március 13-i Industrias Químicas del Valléskontra Bizottság ítélet, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 57. pont; 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 64. pont).

47 A Parlament szerint a megtámadott határozat 3. cikkéből következik, hogy a Parlament helyiségeibe való belépést a Parlament biztonsági szolgálatai által végzett ellenőrzést követően engedélyezik vagy tagadják meg. Ezen ellenőrzés keretében nemcsak a Covid-igazolvány meglétét kell ellenőrizni, hanem adott esetben azt is, hogy az érintett személy a főtitkár által a megtámadott határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján nyújtott mentességben részesül-e. Ezért a felperesek tekintetében a megtámadott határozat jogkövetkezményei csak a Parlament biztonsági szolgálatai által végzett ellenőrzést követően valósulnak meg.

48 Meg kell azonban jegyezni, hogy a Parlament állításával ellentétben a megtámadott határozat joghatásai a felperesek tekintetében a határozat hatálybalépésétől kezdődően, további végrehajtási intézkedések nélkül is bekövetkeztek, mivel a felpereseknek érvényes Covid-igazolvánnyal kellett rendelkezniük ahhoz, hogy a Parlament épületeibe beléphessenek.

49 Meg kell továbbá említeni, hogy a Parlament biztonsági őrei, akik a megtámadott határozat végrehajtásának ellenőrzéséért felelősek, nem alkalmaznak olyan intézkedéseket, amelyek bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik, hanem arra szorítkoznak, hogy a CovidScanBE vagy a CovidCheck.lu alkalmazás segítségével ellenőrzik, hogy a Parlament épületeibe belépni kívánó személy rendelkezik-e érvényes Covid-igazolvánnyal.

50 A tárgyaláson a Parlament mindazonáltal azzal érvelt, hogy azok a személyek, akiktől azért tagadták meg a belépést az épületekbe, mert nem rendelkeztek érvényes Covid-igazolvánnyal, kérésükre megkaphatják a Parlament épületeibe való belépést megtagadó dokumentumot, ami a megtámadott határozat végrehajtására irányuló intézkedésnek minősül.

51 Meg kell azonban említeni, hogy életszerűtlen lenne arra kötelezni a felpereseket, hogy a Parlament épületeibe való bejutás iránti kérelmet nyújtsanak be, ha nem rendelkeznek érvényes Covid-igazolvánnyal, annak érdekében, hogy hozzájussanak egy ilyen dokumentumhoz, amely megállapítja, hogy nem felelnek meg a megtámadott határozat feltételeinek, és ezt követően a Törvényszék előtt megtámadhassák ezt a jogi aktust, továbbá az EUMSZ 277. cikk alapján keresetük alátámasztására a megtámadott határozat jogellenességére hivatkozhassanak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 66. pont; 2016. január 14-i Doux kontra Bizottság ítélet, T-434/13, nem tették közzé, EU:T:2016:7, 59–64. pont; 2018. szeptember 13-i Gazprom Neft kontra Tanács ítélet, T-735/14 és T-799/14, EU:T:2018:548, 102. pont).

52 Hasonlóképpen el kell utasítani a Parlament azon érvelését, hogy a felperesek a megtámadott határozat 5. cikkének (2) bekezdése szerinti eltérés iránti kérelmet nyújthatnak be a Parlament főtitkárához, majd megtámadhatják az eltérés engedélyezésének esetleges elutasítását. Ugyanis, amint azt a Parlament a tárgyaláson megerősítette, az ilyen eltéréseket csak nagyon konkrét, törvényes okokból, például harmadik országban történő oltás esetén adják meg, és soha nem adják meg mérlegelési jogkörben olyan személyeknek, akik nem rendelkeznek érvényes Covid-igazolvánnyal, és erre nincs alapos okuk.

53 Ezért, azon túlmenően, hogy mesterséges lenne a felperesektől ilyen eltérés iránti kérelmek benyújtását követelni, meg kell jegyezni, hogy ez utóbbiak a jelen ügyben soha nem nyújtottak be ilyen kérelmet, így az ilyen esetleges végrehajtási intézkedések a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében a jelen ügyben mindenképpen irrelevánsak.

54 Végül a Parlament nem hivatkozhat a 2017. november 20-i Petrov és társai kontra Parlament ítéletre (T-452/15, EU:T:2017:822), amely szerint a Parlament helyiségeibe való belépés megtagadása a jelen esetben olyan aktusnak minősülne, amelyet az érintett személy az uniós bíróság előtt megtámadhatna. Ebben az ügyben ugyanis a felperesek, akik egy harmadik állam állampolgárai, megtámadták azt a határozatot, amely megtagadta tőlük a Parlament épületeibe való bejutáshoz szükséges akkreditáció megadását. Így ezen ügy felpereseitől eltérően e felperesek e határozat hiánya miatt nem rendelkeztek állandó belépési joggal a Parlament épületeibe. Ezen túlmenően a szóban forgó ügyben a kérdéses határozat a belépés megtagadásáról szóló, egyedi hatályú, kifejezett határozat volt, nem pedig – mint a jelen ügyben – a Parlament biztonsági tisztviselőinek egyszerű ellenőrzési intézkedése, akiknek feladata egy általános hatályú, a Parlament épületeibe való belépést korlátozó előzetes határozat végrehajtása volt.

55 Ezért a fentiekre tekintettel a megtámadott határozat nem tekinthető úgy, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében a felperesek tekintetében végrehajtási intézkedéseket tartalmaz.

56 Következésképpen, mivel a megtámadott határozat olyan szabályozási aktusnak minősül, amely közvetlenül érinti a felpereseket, és nem tartalmaz rájuk vonatkozó végrehajtási intézkedéseket, meg kell állapítani, hogy a felperesek az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének harmadik feltétele alapján kereshetőségi joggal rendelkeznek.

B. A kereseti kérelmek módosítása iránti kérelmek elfogadhatóságáról

57 A tárgyaláson a Parlament rámutatott, hogy a megtámadott határozatot az Elnökség 2022. január 26-i határozatával először 2022. március 13-ig, majd 2022. március 7-i határozatával 2022. április 10-ig meghosszabbította. A Parlament azt is pontosította, hogy ezek az új határozatok az egészségügyi helyzet aktualizált értékelésén és a rendelkezésre álló tudományos adatokon alapulnak.

58 Az új határozatoknak a jelen keresetre gyakorolt hatásáról szóló kérdésre a felperesek a tárgyaláson azzal érveltek, hogy kereseti kérelmeiket az új elemek figyelembevételével kívánják kiigazítani.

59 Meg kell azonban jegyezni, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 86. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint a keresetlevél kiigazítását külön iratban és az eljárás szóbeli szakaszának lezárása, vagy a Törvényszéknek az eljárás szóbeli szakaszára vonatkozó határozathozatala előtt kell elvégezni.

60 E követelmény célja többek között a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog tiszteletben tartásának biztosítása azáltal, hogy az alperesnek lehetővé teszi, hogy válaszoljon a felperes jogalapjaira vagy érveire, amennyiben azok új elemekre vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: 2019. január 24-i Haswani kontra Tanács ítélet, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 36–40. pont; 2017. november 9-i HX kontra Tanács ítélet, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 23. pont; 2016. november 30-i Rotenberg kontra Tanács ítélet, C-720/14, EU:T:2016:689, 139. pont).

61 Ezenfelül meg kell említeni, hogy a felperesek és képviselőik szükségszerűen a tárgyalás előtt szereztek tudomást az Elnökség által elfogadott új határozatokról, így ha e határozatok jogszerűségét is meg kívánták volna támadni, akkor az eljárási szabályzat 86. cikkében előírtaknak megfelelően kellő gondossággal kellett volna eljárniuk, és vagy az EUMSZ 263. cikk alapján új kereseteket, vagy a keresetek kiigazítását kellett volna benyújtaniuk.

62 Következésképpen, mivel a felperesek az eljárás szóbeli szakaszának lezárása előtt nem nyújtottak be külön dokumentumban a keresetük kiigazítására irányuló kérelmeket, a tárgyaláson szóban előterjesztett kérelmeket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

C. Az ügy érdeméről

63 Keresetükkel a felperesek négy különálló jogalapra hivatkoznak, amelyek szerint egyrészt a megtámadott határozatnak az európai parlamenti képviselőkre való joghatás kiváltására alkalmas, érvényes jogi alapjának hiányán, a második a parlamenti képviselők szabadsága és függetlensége elvének, valamint a Szerződések által biztosított mentességek a megtámadott határozat általi megsértésén, a harmadik a személyes adatok kezelésére vonatkozó alapelvek megsértésén, a negyedik pedig azon alapul, hogy a megtámadott határozat anélkül sérti a magánélethez és a személyes adatokhoz, a testi épséghez, a szabadsághoz és biztonsághoz, valamint az egyenlőséghez és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való jogot, hogy igazolva lenne.

1. Az európai parlamenti képviselőkre való joghatás kiváltására alkalmas, érvényes jogi alap hiányán alapuló, első jogalapról

64 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Parlament eljárási szabályzatának 25. cikke nem képez érvényes jogalapot arra, hogy a megtámadott határozat rájuk vonatkozóan joghatásokat fejtsen ki. Rámutatnak, hogy e rendelkezés (2) bekezdése – amely szerintük a jelen ügyben az egyetlen relavanciával bíró rendelkezés – csak általános hatáskörrel ruházza fel az Elnökséget a Parlament belső szervezésére vonatkozóan, ami nem indokolhatja olyan szigorú intézkedések elfogadását, mint amilyeneket a megtámadott határozat előír.

65 A felperesek arra is hivatkoznak, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 8. cikke előírja, hogy csak „törvényben” lehet meghatározni a személyesadat-kezelés lényeges elemeit. Márpedig véleményük szerint az Elnökség határozata biztosan nem minősül az e rendelkezés értelmében vett törvénynek. Bármilyen ezzel ellentétes értelmezés azt eredményezné, hogy az uniós intézmények szintjén kisebb védelmet biztosítanának, mint a tagállamok szintjén, ami a személyes adatok kezelésére vonatkozó jogszabályi rendelkezésnek parlamenti vitát követő elfogadását tenné szükségessé.

66 A felperesek mindenesetre úgy vélik, hogy a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése nem adhat alapot olyan intézkedések elfogadására, amelyek ellentétesek az európai parlamenti képviselők statútumának elfogadásáról szóló, 2005. szeptember 28-i 2005/684/EK, Euratom európai parlamenti határozattal (HL 2005. L 262., 1. o., a továbbiakban: a képviselők statútuma) vagy az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló 7. jegyzőkönyvvel (HL 2010. C 83., 266. o., a továbbiakban: 7. jegyzőkönyv).

67 A Parlament vitatja a felperesek érveit.

68 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 232. cikk előírja, hogy a Parlament az eljárási szabályzatát a képviselők többségével fogadja el.

69 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a megtámadott határozatot többek között a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése alapján fogadták el. Ez a rendelkezés felhatalmazza az Elnökséget, hogy szabályozza a Parlament, a titkársága és a szervei belső szervezetével kapcsolatos pénzügyi, szervezeti és igazgatási kérdéseket.

70 Márpedig a Parlamenthez hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat, amely a Parlament épületeibe való belépést az érvényes Covid-igazolvánnyal rendelkező személyekre kívánja korlátozni, az eljárási szabályzat 25. cikkének (2) bekezdése értelmében ténylegesen a Parlament belső szervezeti kérdéseit érinti.

71 A Parlament belső szervezeti hatásköréből következik, hogy jogosult megfelelő intézkedéseket hozni a Parlament megfelelő működésének és eljárásainak biztosítása érdekében (1983. február 10-i Luxembourg kontra Parlament ítélet, 230/81, EU:C:1983:32, 38. pont; 1986. július 10-i Wybot ítélet, 149/85, EU:C:1986:310, 16. pont; 2001. október 2-i Martinez és társai kontra Parlament ítélet, T-222/99, T-327/99 és T-329/99, EU:T:2001:242, 144. pont).

72 Márpedig – amint arra a Parlament hivatkozik –a megtámadott határozat ilyen intézkedésnek minősül, mivel annak (2) preambulumbekezdése szerint az a célja, hogy a Szerződésekből eredő szokásos eljárások keretében folytatott tevékenysége folytonosságának biztosítása érdekében lehetővé tegye a személyes munkavégzés rendszeréhez való visszatérést, garantálja az eljárási szabályzatában meghatározott valamennyi szokásos eljárás teljes körű alkalmazását, és helyreállítsa teljes és korlátlan szerepét az Unió demokratikusan választott intézményeként, amely közvetlenül képviseli a polgárokat uniós szinten.

73 A Parlamentnek a fenti 71. pontban említett belső szervezési jogkörét az uniós intézmények és az épületeiknek otthont adó tagállamok közötti székhely-megállapodások is elismerik. Így a 2004. december 31-én egyrészről a Parlament, az Európai Unió Tanácsa, a Bizottság, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság, a Régiók Bizottsága és az Európai Beruházási Bank, másrészről a belga kormány között aláírt biztonsági megállapodás előírja, hogy az intézmények felelősek minden tekintetben az általuk elfoglalt épületek biztonságáért és a rend fenntartásáért, valamint az épületekbe való belépés engedélyezéséért és ellenőrzéséért. Hasonlóképpen, a Parlament és a Luxemburgi Nagyhercegség közötti 1983. december 2-i megállapodás előírja, hogy a Parlament felelős a helyiségeiben és épületeiben a biztonságért, és hogy ezzel összefüggésben belső szabályzatot fogad el. Végül, ami a Parlament strasbourgi (Franciaország) épületeit illeti, a Parlament és a francia hatóságok közötti, a Parlament strasbourgi épületeinek biztonságára vonatkozó, 1998. június 25-i igazgatási megállapodás szintén elismeri a Parlament kizárólagos felelősségét az épületeibe való belépés engedélyezéséért és ellenőrzéséért.

74 Egyébiránt meg kell említeni, hogy a megtámadott határozat a képviselőket megillető, a Parlament épületeibe való állandó belépés jogának korlátozását jelenti, amint azt az Elnökségnek az igazolványokra vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2004. május 3-i határozata 1. cikkének (1) bekezdése előírja. Mivel ez utóbbi határozatot az Elnökség többek között a Parlament eljárási szabályzata 22. cikkének korábbi változata – amely a jelenleg hatályos eljárási szabályzat 25. cikkének felel meg – alapján fogadta el, logikus, hogy ugyanez a szerv a megtámadott határozatot az alaki párhuzamosság elvével összhangban ugyanazon jogalap alapján fogadta el (lásd: 2018. október 18-i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava és társai kontra Bizottság ítélet, T-364/16, EU:T:2018:696, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Másodsorban – anélkül, hogy a határozat rendelkező részének hatásos jellegéről kellene dönteni – meg kell vizsgálni a felperesek azon érvelését, hogy a megtámadott határozat nem minősül a Charta 8. cikke értelmében vett „törvénynek”, amely lehetővé teszi a felperesek személyes adatai kezelése lényeges elemeinek meghatározását.

76 Emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 8. cikke szerint „[m]indenkinek joga van a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez”, és „[a]z ilyen adatokat csak tisztességesen és jóhiszeműen, meghatározott célokra, az érintett személy hozzájárulása alapján vagy valamilyen más, a törvényben rögzített jogos okból lehet kezelni”.

77 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése azt is előírja, hogy „[a]z e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”.

78 A Charta 52. cikkének (3) bekezdése továbbá előírja, hogy „[a]mennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelne. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson”.

79 Márpedig az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 8. cikke kimondja, hogy „[m]indenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák”, és „[e] jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges”. Ezért a Charta 8. cikkének értelmezésekor az EJEE 8. cikkét a védelem minimális szintjeként figyelembe kell venni, mivel mindkét rendelkezés egyenértékű jogokat tartalmaz (lásd ebben az értelemben: 2014. április 8-i Digital Rights Ireland ítélet, C-293/12 és C-594/12, EU:C:2014:238, 54. pont).

80 A Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) ítélkezési gyakorlata szerint az a követelmény, hogy az alapvető jogok gyakorlásába való bármely beavatkozást a Charta 52. cikke (1) bekezdésének, valamint az EJEE 8. cikke (2) bekezdésének értelmében „törvényben kell rögzíteni”, nemcsak azt jelenti, hogy a beavatkozást előíró intézkedésnek törvényi alappal kell rendelkeznie a belső jogban, hanem azt is, hogy e törvényi alapnak bizonyos hozzáférhetőségi és előreláthatósági tulajdonságokkal kell rendelkeznie az önkényesség kockázatának elkerülése érdekében (lásd ebben az értelemben: 2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15,

EU:C:2017:213, 38. pont; EJEB, 1979. április 26., Sunday Times kontra Egyesült Királyság, EC:ECHR:1979:0426JUD000653874, 49. §; 2015. december 4., Roman Zakharov kontra Oroszország, EC:ECHR:2015:1204JUD004714306, 228. §).

81 Továbbá az EJEB ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a „törvényben előírt” fordulatban, amely többek között az EJEE 8. cikkének (2) bekezdésében szerepel, a „törvény” kifejezés anyagi és nem formai értelemben értendő. Így az írott és íratlan jogot egyaránt magában foglalja, és nem korlátozódik a jogalkotási szövegekre, hanem alacsonyabb szintű jogi aktusokat és eszközöket is magában foglal. Tömören, a „törvény” a hatályos jogszabálynak az illetékes bíróságok által értelmezett szövege (lásd ebben az értelemben: EJEB, 1979. április 26., Sunday Times kontra Egyesült Királyság, EC:ECHR:1979:0426JUD000653874, 47. §; 2021. április 8., Vavřička és társai kontra Cseh Köztársaság, EC:ECHR:2021:0408JUD004762113, 269. §).

82 Ezért az a tény, hogy a megtámadott határozat nem tekinthető parlamenti vitát követően elfogadott jogalkotási rangú normának, nem elegendő annak megállapításához, hogy nem minősül a Chartának az EJEE 8. cikkével összefüggésében értelmezett 8. cikke szerinti „törvénynek”.

83 Az EJEB ítélkezési gyakorlatából kétségtelenül az is kitűnik, hogy a „törvénybe foglaltság” követelményének való megfelelés érdekében a nemzeti jognak bizonyos védelmet kell nyújtania az EJEE-ben garantált jogok hatóságok általi önkényes megsértése ellen, és az ellen, hogy az alapvető jogokat érintő kérdésekben a törvény ellentétes legyen a jogállamisággal, a demokratikus társadalom egyik, az EJEE-ben rögzített alapelvével, ha a végrehajtó hatalomnak biztosított mérlegelési jogkör nem korlátozott. Következésképpen egy ilyen mérlegelési jogkör terjedelmét és gyakorlásának módját kellő pontossággal kell meghatározni (Lásd: EJEB, 2022. március 15., Communauté genevoise d'action syndicale [CGAS] kontra Svájc, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, 78. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 A jelen ügyben azonban, mivel maga a megtámadott határozat minősül a Chartának az EJEE 8. cikkével összefüggésében értelmezett 8. cikke szerinti „törvénynek”, nem állapítható meg, hogy a Parlamentnek az uniós jogalkotó kifejezett felhatalmazására volt szüksége ahhoz, hogy ilyen intézkedéseket fogadhasson el, amelyek az EUMSZ 232. cikken és eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdésén alapulnak.

85 Ezenfelül a jelen ügyben a megtámadott határozat – amint arra a Parlament hivatkozik – megfelel az önkényesség kockázatának elkerülése érdekében szükséges hozzáférhetőség és előreláthatóság kritériumainak.

86 Ebben az összefüggésben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat egyértelmű és pontos szabályokat tartalmaz a szóban forgó intézkedés hatálya és alkalmazása vonatkozásában, és többek között kellő garanciákat biztosít az érintett személyek számára, amelyek lehetővé teszik személyes adataiknak a visszaélések veszélyeivel, valamint az ezen adatokat érintő minden jogellenes hozzáféréssel és felhasználással szembeni hatékony védelmét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. április 8-i Digital Rights Ireland és társai ítélet, C-293/12 és C-594/12, EU:C:2014:238, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

87 Így a megtámadott határozat (22)–(25) preambulumbekezdéséből és 4. cikkéből következik, hogy azok a személyek, akiknek személyes adatait a Parlament e határozat alapján kezeli, a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint

a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) alapján védelemben részesülnek.

88 Végül a Parlamenthez hasonlóan meg kell említeni, hogy a felperesek azon érve, hogy a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése nem szolgálhat alapul a képviselők statútumába vagy a 7. jegyzőkönyvbe ütköző intézkedések elfogadásához, nem a megtámadott határozat megfelelő jogalapjának kérdésére vonatkozik, hanem e határozat e rendelkezések szerinti jogszerűségének kérdésére, amely az alábbiakban a második jogalap keretében kerül megvizsgálásra.

89 A fenti megfontolások alapján megállapítható, hogy a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése a megtámadott határozat elfogadásának érvényes jogalapja volt.

90 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A képviselők szabadsága és függetlensége elvének, valamint a Szerződés által rájuk ruházott mentességeknek a megsértésére vonatkozó, második jogalapról

91 A felperesek második jogalapja két részből áll, amelyek egyrészt a képviselők statútuma 2. cikkének – amely az Európai Parlament képviselőinek szabadsága és függetlensége elvét rögzíti – a megsértésén, másrészt az e képviselők számára különösen a 7. jegyzőkönyvben biztosított mentességek megsértésén alapulnak.

a) A megtámadott határozatnak a parlamenti képviselők szabadságának és függetlenségének elvével való összeegyeztethetetlenségén alapuló, első részéről

92 A felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat rendkívül korlátozó, és súlyosan sérti a képviselői mandátum szabad és független gyakorlásának a képviselők statútumának 2. cikkében foglalt elvét, mivel a felpereseknek e határozat következtében meg lehet tiltani, hogy elfoglalják képviselői helyüket és ellássák képviselői feladataikat, ami hátrányosan befolyásolhatja a hatalmi ágak egyensúlyát és a demokrácia szabad gyakorlását.

93 Ezzel összefüggésben a felperesek emlékeztetnek arra, hogy a megtámadott határozatban előírt, az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának elmulasztása esetén a Parlament épületeibe való belépés megtagadása e mulasztás okától függetlenül alkalmazandó. Így előfordulhat, hogy egy képviselő azért nem tud érvényes Covid-igazolványt bemutatni, mert nem rendelkezik ilyennel, vagy nem áll szándékában megszerezni azt, de azért is, mert elfelejtette magával hozni, vagy elvesztette, vagy mert az okostelefonja az ellenőrzés időpontjában nem működik. Egyébiránt arra is felhívják a figyelmet, hogy azoknak a képviselőknek, akik nem rendelkeznek oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal, legalább kétnaponta kell teszteltetni magukat, mivel az ilyen tesztek érvényességi ideje korlátozott. Ezenkívül jelentős várakozási időnek kell eltelnie a tesztelés és a gyors válaszkód (a továbbiakban: QR-kód) generálása között. Következésképpen, ha hétfőn reggel be akarnának menni a Parlamentbe, a felpereseknek nem lenne más választásuk, mint a szabadnapjukon elvégezni ezeket a teszteket, és gyakorlatilag lehetetlen lenne számukra, hogy a plenáris ülések „piros” heteiben és a háromoldalú tárgyalások „rózsaszín” heteiben tesztet végezzenek, mivel ezeken a heteken a viták késő este érnek véget, és kora reggel folytatódnak.

94 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

95 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a képviselők statútuma 2. cikkének (1) bekezdése szerint „a képviselők szabadok és függetlenek”. Hasonlóképpen, a Parlament eljárási szabályzatának 2. cikke kimondja többek között, hogy a képviselők megbízatásukat függetlenül és szabadon gyakorolják. A képviselők szabad és független mandátumának elve a demokratikus parlamenti rendszerek közös elve, amely az EUMSZ 10. cikkének (1) bekezdésével összhangban az Unió működésének alapját képező képviseleti demokrácia alapvető elemét képezi. Ez az elv magában foglalja az európai parlamenti képviselők azon jogát, hogy a Parlament eljárási szabályzata 5. cikkének (4) bekezdésével összhangban akadálytalanul bejuthassanak a Parlament épületeibe, hogy aktívan részt vehessenek a Parlament bizottságainak és küldöttségeinek munkájában.

96 A megtámadott határozat így beavatkozást jelent az Európai Parlament képviselői megbízatásának gyakorlásába, mivel a Parlament épületeibe való belépéshez további feltételt szab, nevezetesen az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának kötelezettségét.

97 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy a parlamenti képviselők szabad és független mandátumának elve nem abszolút elv, és bizonyos – különösen a Parlament által az EUMSZ 232. cikke szerinti belső szervezési jogköre alapján megállapított – korlátozásoknak vethető alá, amennyiben azok egy törvényes célt szolgálnak.

98 A képviselők szabad és független mandátumának elvébe való beavatkozásnak vagy a korlátozásának azonban tiszteletben kell tartania az arányosság elvét mint az uniós jog általános elvét. Ez az elv megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a kitűzött cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani (lásd ebben az értelemben: 2001. október 2-i Martinez és társai kontra Parlament ítélet, T-222/99, T-327/99 és T-329/99, EU:T:2001:242, 215. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 Először is, amint az különösen a megtámadott határozat (1)–(11) preambulumbekezdéséből kitűnik, a határozat törvényes célt, nevezetesen a világjárvány összefüggésében két ellentétes – egyrészt a Parlament tevékenységeinek folytonosságához, másrészt a Parlament épületeiben tartózkodó személyek egészségéhez fűződő – érdek összeegyeztetésének célját szolgálja.

100 Egyrészt ugyanis a Parlament köteles biztosítani a Szerződések szerinti tevékenységének folyamatosságát. Így a Covid19-világjárvány idején fenn kellett tartania a Parlament működési kapacitását, különösen azt, amelyik a jogalkotási és költségvetési tevékenységével kapcsolatos. E célból a Parlament az eljárási szabályzata XIIIa. címén alapuló rendkívüli intézkedéseket fogadott el, amelyek többek között a távoli részvételi módszerek alkalmazásából állnak. Amint azonban a Parlament eljárási szabályzatának 237a. cikkéből világosan kitűnik, az ilyen rendkívüli intézkedéseknek természetüknél fogva időben korlátozottnak kell lenniük. Következésképpen a Parlament köteles volt a tevékenységét a lehető leghamarabb a szokásos formában folytatni, azaz a képviselők fizikai jelenlétével, annak érdekében, hogy a Parlament, mint az Unió demokratikusan választott intézménye, normálisan működjön.

101 Másrészt a Parlament a gondoskodási kötelezettsége, valamint a személyzeti szabályzatnak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 10. cikke alapján az Európai Unió egyéb alkalmazottaira is alkalmazandó 1e. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettsége alapján gondoskodni köteles az Unió tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak egészségéről és biztonságáról. Anélkül, hogy eredménykötelezettségről lenne szó, az uniós intézményeket munkáltatóként terhelő azon kötelezettsége, hogy a személyi állományuk biztonságát biztosítsák,

különösen szigorú, és e körben az adminisztráció mérlegelési mozgástere, bár létezik, de korlátozott (lásd ebben az értelemben: 1990. március 27-i Grifoni kontra Bizottság ítélet, C-308/87, EU:C:1990:134, 14. pont; 2011. május 12-i Missir Mamachi di Lusignano kontra Bizottság ítélet, F-50/09, EU:F:2011:55, 126. pont). Ugyanez vonatkozik az Unió szolgálatában álló személyi állomány egészségének biztosítására vonatkozó kötelezettségre is. Ezért, amennyiben a képviselőknek a Parlament helyiségeiben való jelenléte azzal jár, hogy kapcsolatba kerülnek az intézmény személyi állományával, az ez utóbbi egészségének biztosítására vonatkozó kötelezettség teljesítése azt jelenti, hogy a Parlamentnek biztosítania kell, hogy a helyiségeiben tartózkodók – köztük az intézmény személyi állomány tagjai – az egészségükre gyakorolt széles körű káros hatások nélkül térhessenek vissza a szokásos tevékenységhez.

102 E tekintetben, amint az a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Parlament orvosi szolgálata a következő álláspontot képviselte:

„[A] személyek fokozott jelenléte a Parlament épületeiben, a kiküldetések újraindítása miatt megszaporodott utazások, a személyes találkozók során a szoros érintkezés gyakoribbá válása és a Covid19 megnövekedett társadalmi előfordulása a vírus Európai Parlamentbe való behurcolásának nagyobb kockázatához, valamint a Covid19 Parlamenten belüli terjedésének és a karanténnak a megnövekedett kockázatához vezetnek. Továbbá, mivel az Európai Parlament nemzetközi szervezet és nyilvánosan hozzáférhető intézmény, figyelembe kell vennie a gyakori nemzetközi utazások további kockázati tényezőjét, amely a Parlamentet a fertőzés terjedésének gócpontjává teheti. Ezért nemcsak a Parlament székhelye vagy munkahelye szerinti tagállamok szintjén fennálló, hanem az uniós szintű egészségügyi helyzetet is figyelembe kell venni”.

103 Továbbá, amint az a megtámadott határozat (14) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Parlament orvosi szolgálata által szolgáltatott adatok azt mutatják, hogy 2021 szeptemberének első két és fél hetében több, olyan személyekkel való szoros érintkezést regisztráltak, akiknél a Covid19-PCR-teszt pozitív volt, mint 2020 novembere óta bármelyik korábbi hónapban, és hogy ez a tendencia 2021 szeptemberében és október első hetében is folytatódott.

104 A fentiek fényében tehát a megtámadott határozatot úgy kell tekinteni, hogy az törvényes célt követ, és az elfogadásának időpontjában a Parlament rendelkezésére álló információk fényében megfelelő eszköz e cél elérésére.

105 Másodszor, meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat nem jelent-e aránytalan vagy észszerűtlen beavatkozást a képviselők szabad mandátumába, és nem sérti-e e jog lényegét (2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 148. pont; valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

106 Ebben a tekintetben – amint arra a Parlament emlékeztet – az egész Unióban biztosított a Covid19-oltóanyagokhoz és -tesztekhez való általános, gyors és megfizethető hozzáférés, ami a Covid-igazolványok kiállításának alapja. A Covid-igazolványoknak a képviselők által a parlamenti épületekbe való belépéskor történő bemutatása ezért nem értelmezhető a szabad mandátum gyakorlásába való aránytalan és észszerűtlen beavatkozásként, tekintettel a megtámadott határozat azon törvényes céljára, hogy a Parlament oly módon állítsa vissza a rendes működését, amellyel biztosítja az épületeiben tartózkodó személyek életének és egészségének védelmét.

107 Arra is emlékeztetni kell, hogy a Parlament intézkedéseket vezetett be annak érdekében, hogy a képviselők számára biztosítsa a szükséges támogatást – például a három munkahelyen történő ingyenes helyszíni vizsgálat lehetőségét – ahhoz, hogy megfeleljenek az új belépési előírásoknak, amennyiben nem rendelkeznek Covid-igazolvánnyal.

108 Ezenfelül a megtámadott határozat a Parlament rendes működésének visszaállításához feltétlenül szükséges mértékre korlátozódik. A Parlament tisztiorvosának 2021. október 10-i véleménye szerint a Parlament rendes működéséhez való visszatérés ugyanis elkerülhetetlenül a Covid19 és a karantén újabb eseteit eredményezné. Márpedig ugyanezen vélemény szerint az ilyen kockázatok csökkenthetők a megtámadott határozatban foglaltakhoz hasonló intézkedésekkel. Ami a személyes adatok védelmét illeti, a Parlament épületének bejáratainál a Covid-igazolványok ellenőrzésekor csak minimális mértékű személyes adatokat tüntetnek fel, amint azt a Parlament által benyújtott bizonyítékok is mutatják (lásd az alábbi 177. pontot).

109 Emellett meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat nem állandó jellegű. A megtámadott határozat 6. cikke előírja, hogy a határozat 2022. január 31-én hatályát veszti, hacsak nem újítják meg, módosítják vagy helyezik hatályon kívül, és hogy azt az egészségügyi helyzet alakulásának fényében rendszeresen felül kell vizsgálni.

110 Egyébként – amint arra a Parlament hivatkozik – a megtámadott határozat lehetővé teszi a rendkívüli intézkedések megszüntetését, és a képviselők számára azt, hogy a jelenléti tevékenységhez visszatérve ismét gyakorolhassák jogaikat, a távoli részvételi eljáráshoz képest a szabad és független mandátumuk gyakorlását illetően sokkal kevesebb korlátozással.

111 Végül meg kell említeni, hogy a Parlamenthez hasonlóan a felperesek sem mutattak rá olyan alternatív intézkedésre, amely kevésbé beavatkozó lenne, ugyanakkor a kitűzött célt hasonló módon érné el. Ezzel összefüggésben a felperesek nem bizonyították, hogy a Parlament tevékenységének fizikai jelenlétben történő folytatása anélkül, hogy a Parlament épületeibe való belépéshez Covid-igazolványt kellene bemutatni, hasonlóképpen hozzájárulna a személyi állomány egészségének biztosítására irányuló célkitűzéshez.

112 A felperesek ugyanakkor több negatív következményére hivatkoznak, amelyet a megtámadott határozat a helyzetükre gyakorolt (lásd a fenti 93. pontot).

113 Először is, amennyiben a felperesek az érvényes Covid-igazolvány benyújtásának megtagadásából, illetve az ilyen igazolvány otthon felejtéséből eredő kárra hivatkoznak, meg kell jegyezni, hogy az általuk hivatkozott kár nem kizárólag a megtámadott határozat által kiváltott hatásokból, hanem abból a döntésükből ered, hogy nem mutattak be ilyen igazolványt, mivel nem állítják, hogy erre nem lettek volna képesek (2021. december 8-i végzés, D'Amato és társai kontra Parlament, T-722/21 R, nem tették közzé, EU:T:2021:874, 23. bekezdés).

114 Másodszor, meg kell említeni, hogy a megtámadott határozat 5. cikkének (2) bekezdése lehetőséget ad a Parlament főtitkárának arra, hogy bizonyos különleges helyzetek figyelembevétele érdekében eltéréseket engedélyezzen a Parlament épületeibe való belépéshez szükséges igazolvány bemutatásának kötelezettsége alól.

115 Harmadszor, amennyiben a felperesek arra hivatkoznak, hogy például az okostelefonhoz kapcsolódó technikai problémák miatt kerülhetnek abba a helyzetbe, hogy nem tudják bemutatni az érvényes Covid-igazolványukat, emlékeztetni kell arra, hogy a Covid-igazolványt papíron és digitális formában is elfogadják, így az ilyen technikai problémák elvileg elkerülhetők.

116 Negyedszer, a felperesek arra hivatkoznak, hogy rendszeresen, még a szabadnapjaikon is meg kellene vizsgáltatniuk magukat, és hogy lehetetlen lenne, hogy a munkahelyükön a zsúfolt munkanapokon is teszteljenek.

117 Anélkül, hogy ezen, sem oltással nem rendelkező, sem gyógyuláson át nem eső felperesek helyzetére vonatkozó érv elfogadhatóságáról dönteni kellene, meg kell állapítani, hogy a Parlament a három működési helyén biztosítja a képviselők számára a szükséges támogatást ahhoz, hogy megfeleljenek az új belépési előírásoknak, amennyiben nem rendelkeznek érvényes Covid-igazolványokkal. Így a Parlament mindhárom működési helyén bevezette az ingyenes helyszíni vizsgálat lehetőségét. Ezt a lehetőséget egyébként 2021. október 28-án, azaz a megtámadott határozat hatálybalépése előtt közölték a Parlament valamennyi alkalmazottjával. Ezenkívül a Parlament épületeibe való belépéshez a Belgiumban, Luxemburgban vagy Franciaországban elvégzett PCR-teszt negatív eredményét is be lehet mutatni. Végül, míg eredetileg a PCR-teszt eredményeinek érvényességi ideje a vizsgálat napját követő két naptári nap volt, a Parlament főtitkárának 2021. november 19-i határozata értelmében a PCR-vizsgálat érvényességi ideje 2021. november 22-től 2022. január 27-ig a vizsgálat elvégzését követő 72 órára meghosszabbodott.

118 Ötödször, ami a felperesek azon érvelését illeti, amely szerint a megtámadott határozat közvetlenül sértené az őket a Parlament választott képviselőjeként megillető képviseleti jogot, és a hasznos és hatékony munkavégzésre való képességüket, mivel az asszisztenseikre és a Parlament személyi állományára is vonatkozik, a Parlamenthez hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem terjesztettek elő olyan konkrét érvet, amely alkalmas lenne annak igazolására, hogy e személyek nem lennének képesek időben eleget tenni a megtámadott határozatban előírt belépésre vonatkozó feltételeknek.

119 Végül, hatodszor, a felperesek emlékeztetnek arra, hogy Franciaországban mindazokat a módosításokat, amelyek arra irányultak, hogy a képviselők és szenátorok számára a nemzetgyűlés és a szenátus épületeibe való belépést Covid-igazolvány bemutatásához kössék, elutasították, különösen a Conseil constitutionnel (Alkotmánytanács, Franciaország) 2020. május 11-i határozata miatt, amely emlékeztet arra, hogy a francia alkotmány több rendelkezése előírja a parlamenti képviselők szabadságának tiszteletben tartását mandátumuk gyakorlása során, és hogy egy parlamenti képviselőtől soha nem lehet megtagadni az ülésterembe való belépést.

120 E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a Parlament, amelynek nemcsak Franciaországban, hanem Belgiumban és Luxemburgban is találhatók épületei, a megtámadott határozatban foglaltakhoz hasonló belső szervezeti intézkedések elfogadásához az EUMSZ 232. cikk és az eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése alapján önálló jogalappal rendelkezik, így nem kötik az egyes tagállamok szintjén végzett értékelések.

121 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek által előadott érvek egyike sem támasztja alá, hogy a megtámadott határozat aránytalanul vagy indokolatlanul sérti a képviselői mandátum szabad és független gyakorlását, vagy hogy lényegében megkérdőjelezi e mandátum gyakorlását.

122 Ezért a második jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

b) A lényegében a 7. jegyzőkönyvben a parlamenti képviselőkre ruházott mentességek megsértésére vonatkozó, második részről

123 A felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat a 7. jegyzőkönyv 7. cikkének első bekezdését is sérti, amely megtiltja a tagállamoknak, hogy adminisztratív korlátozásokat vezessenek be az európai parlamenti képviselők szabad mozgására vonatkozóan. Ezt a rendelkezést az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének utolsó albekezdésére tekintettel úgy kell értelmezni, hogy megtilt minden olyan intézkedést – beleértve az uniós intézmények működését akadályozó intézkedéseket is –, amely veszélyeztetheti az Unió céljainak megvalósítását.

124 A felperesek szerint továbbá nem lehet kétséges, hogy a 7. jegyzőkönyv 7. cikkének első bekezdése, bár formálisan a tagállamoknak címezték, az Unió intézményeire is vonatkozik, amikor azok maguk fogadnak el olyan korlátozó intézkedéseket, mint a megtámadott határozat. Ezt a rendelkezést a Charta rendelkezéseinek fényében kell értelmezni, különös tekintettel a magánélet védelmére és a testi épséghez való jogra vonatkozó cikkekre. Egyébként a 7. jegyzőkönyv 18. cikkéből és a Parlament eljárási szabályzatának 5. cikkéből is következik, hogy a Parlamentnek a tagállamokkal együttműködve kell eljárnia a 7. jegyzőkönyv végrehajtásának biztosítása érdekében. A Parlament feladata különösen az, hogy biztosítsa a képviselők függetlenségét feladataik ellátása során, és biztosítsa a parlamenti bizottságok és küldöttségek munkájában való aktív részvételhez való jogukat.

125 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

126 A 7. jegyzőkönyv 7. cikkének rendelkezése szerint „[a]z Európai Parlament üléseinek helyszínére utazó, illetve onnan visszautazó európai parlamenti tagok szabad mozgására vonatkozóan semmilyen igazgatási vagy egyéb korlátozás nem alkalmazható”.

127 Meg kell vizsgálni, hogy – amint arra a felperesek hivatkoznak – ez a rendelkezés megtiltja-e, hogy a Parlament az épületeibe való bejutás korlátozására vagy feltételhez kötésére irányuló intézkedést fogadjon el, mint amilyenről a megtámadott határozat rendelkezik.

128 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy – amint azt a felperesek is elismerik – a 7. jegyzőkönyv címzettjei elsősorban a tagállamok, és nem az Unió intézményei.

129 Emellett, a felperesek szerint a 7. jegyzőkönyv 18. cikke előírja, hogy „[a]z uniós intézmények e jegyzőkönyv alkalmazása érdekében kötelesek együttműködni az érintett [tagállamokkal] […]”. A Parlament eljárási szabályzatának 5. cikke többek között előírja, hogy a parlamenti képviselők élvezik a 7. jegyzőkönyvben előírt kiváltságokat és mentességeket, és hogy [a] Parlamenti feladatainak ellátása céljából minden képviselőnek joga van tevékenyen részt venni a Parlament bizottságainak és küldöttségeinek munkájában ezen eljárási szabályzat rendelkezéseivel összhangban”.

130 Mindazonáltal e rendelkezésekből még a Charta többek között a magánélet és a testi épség tiszteletben tartásához való jogra vonatkozó rendelkezéseivel összhangban történő értelmezésük esetén sem következik egyértelműen, hogy a Parlament nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy az eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdése alapján olyan belső szervezeti intézkedéseket fogadjon el, mint amilyeneket a megtámadott határozat tartalmaz. Éppen ellenkezőleg, az eljárási szabályzat 5. cikke kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a képviselőknek a parlamenti bizottságok és küldöttségek munkájában való aktív részvételhez való jogukat „az eljárási szabályzattal összhangban” kell gyakorolniuk.

131 Továbbá, amint az a Parlament eljárási szabályzata 176. cikke (1) bekezdésének utolsó mondatából kitűnik, „[a]z [e]lnök büntetést róhat ki egy képviselőre olyan esetekben, amikor ezen eljárási szabályzat vagy az Elnökség által a 25. cikk alapján elfogadott határozat e cikk alkalmazását írja elő”. Egy ilyen rendelkezés már önmagában jogellenes lenne, ha a 7. jegyzőkönyvnek a felperesek által javasolt értelmezését kellene elfogadni. Márpedig hangsúlyozni kell, hogy a felperesek nem az EUMSZ 277. cikk alapján hivatkoztak a Parlament eljárási szabályzatának jogellenességére.

132 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a 7. jegyzőkönyvben elismert, az Uniót megillető kiváltságok és mentességek mindössze funkcionális jellegűek, és céljuk az Unió működése és függetlensége akadályainak elkerülése. Következésképpen az Uniót megillető kiváltságokat és mentességeket kizárólag az Unió érdekében írták elő. Szükségszerűen ugyanez érvényes a Parlamenti képviselők mentességére is: ennek célja, hogy ne akadályozzák azon intézmény megfelelő működését, amelynek tagjai, és ezáltal az intézmény hatáskörének gyakorlását (lásd: 2011. szeptember 30-i Gollnisch kontra Parlament végzés, T-346/11 R, nem tették közzé, EU:T:2011:553, 23. o., valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanebben az értelemben a Parlament eljárási szabályzatának 5. cikke (2) bekezdésének második mondata kimondja, hogy „[a] parlamenti mentelmi jog nem a képviselők személyes kiváltsága, hanem a teljes Parlament és az egyes képviselők függetlenségének biztosítéka”.

133 A fentiek alapján tehát meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat nem sérti a 7. jegyzőkönyvet és különösen annak 7. cikkét.

134 Ezért a második jogalap második részét, valamint a második jogalap egészét is mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A személyes adatok kezelésére vonatkozó alapelvek megsértésén alapuló, harmadik jogalapról

135 A felperesek által hivatkozott harmadik jogalap két részre oszlik, és egyrészt a célhoz kötöttség és a jogszerűség elvének, másrészt a tisztességesség, az átláthatóság és az adattakarékosság elvének megsértésére vonatkozik.

a) A célhoz kötött és jogszerű adatkezelés elvének megsértésén alapuló, első részről

136 A felperesek rámutatnak, hogy a célhoz kötöttség elve szerint a személyes adatokat csak meghatározott, egyértelmű és jogszerű célból lehet gyűjteni, és azok nem kezelhetők ezekkel a célokkal össze nem egyeztethető módon. Így az adatkezelő csak a 2018/1725 rendelet 6. cikkében felsorolt kivételes esetekben terjesztheti ki az adatkezelési művelet eredeti céljait.

137 Ezért ahhoz, hogy a Covid-igazolványukban szereplő személyes adatok felhasználhatóak legyenek a Parlament épületeibe való belépéshez, jogilag az szükséges, hogy ezen adatok gyűjtése e célból történjen.

138 Márpedig egyrészről a felperesek azt hangsúlyozzák, hogy a 2021/953 rendelet kizárólag a Covid19-világjárvány idején a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlásának megkönnyítése érdekében történő adatkezelésről rendelkezik. Másrészről a 2021/953 rendelet (48) preambulumbekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy amennyiben a tagállamok a Covid-igazolványra vonatkozó rendelkezések végrehajtása keretében kezelt személyes adatokat a 2021/953 rendeletben előírtaktól eltérő célokra kívánják felhasználni, akkor

ehhez külön nemzeti jogalapot kell biztosítaniuk. Erre az elvre a közelmúltban az Európai Adatvédelmi Testületnek és az európai adatvédelmi biztosnak Covid19-világjárvány idején a szabad mozgás megkönnyítése érdekében az oltásra, tesztelésre és gyógyultságra vonatkozó interoperábilis igazolványok (digitális zöldigazolvány) kibocsátásának, ellenőrzésének és elfogadásának keretéről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló 04/2021. sz. közös véleménye (a továbbiakban: 04/2021. számú közös vélemény), valamint az európai adatvédelmi biztosnak „a munkába való visszatérésről és a Covid-immunitás vagy -fertőzöttség európai intézmények általi szűréséről” szóló iránymutatása is hivatkozott.

139 Ráadásul Belgiumban, ahol az európai parlamenti képviselőknek a leggyakrabban kell tesztelniük, a belga szabályozás nem említi a Covid-igazolványhoz kapcsolódó személyes adatok kezelésének céljai között a munkahelyre vagy az ország parlamentjébe való bejutást. Az ilyen felhasználás azért is kifejezetten kizárt, mivel rejtett oltási kötelezettséghez vezethet. Hasonlóképpen, a Covid-igazolvány használata Franciaországban is kifejezetten kizárt a parlamenti gyűlésekre való bejutás tekintetében.

140 Végül a felperesek hangsúlyozzák, hogy a 2018/1725 rendelet 6. cikkében előírt kivételek egyike sem alkalmazható a jelen ügyre, és ezért a Parlament nem hivatkozhat e kivételek egyikére sem a „más összeegyeztethető célból történő adatkezelés” igazolása érdekében.

141 Ezáltal a felperesek szerint a Parlament által végzett személyes adatkezelés sérti a célhoz kötöttség elvét, és ezért jogellenes, mivel nincs olyan nemzeti jogi alap, amely kifejezetten engedélyezi az oltásra, tesztelésre és gyógyultságra vonatkozó orvosi adatoknak a munkahelyre és a parlamenti ülésekre való bejutás feltételhez kötése érdekében történő kezelését.

142 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

143 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 4. cikkének (1) bekezdése szerint „[a]z igazolványból vagy azzal egyenértékű igazolványból a kódolvasási eljárás során kinyert személyes adatokat az (EU) 2018/1725 rendelettel összhangban kell kezelni”. A 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a célhoz kötöttség elvét előíró b) pontja szerint a személyes adatok „gyűjtése meghatározott, egyértelmű és jogszerű célból kell történjen, és azok további kezelésére nem kerülhet sor ezekkel a célokkal össze nem egyeztethető módon”.

144 A Covid-igazolványokban szereplő személyes adatok kezelésének céljait a 2021/953 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése határozza meg a következők szerint.

„E rendelet alkalmazásában az e rendelet alapján kiállított igazolványokban szereplő személyes adatokat csak az igazolványban szereplő információkhoz a Covid19-világjárvány idején az Unión belüli szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának megkönnyítése érdekében történő hozzáférés és azok ellenőrzése céljából szabad kezelni. E rendelet alkalmazási időszakának vége után további adatkezelésre nem kerül sor.”

145 Ezzel összefüggésben a Parlamenthez hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a 2021/953 rendelet 10. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy „e rendelet alkalmazásában”, vagyis a rendelet végrehajtása során a tagállamok kizárólag a szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának megkönnyítése érdekében kezelhetik a Covid-igazolványokban szereplő személyes adatokat.

146 Ezzel szemben, amint azt a 2021/953 rendelet (48) preambulumbekezdése kifejezetten kimondja, „[a]l tagállamok a személyes adatokat más célból is kezelhetik, amennyiben az ilyen adatok más célból történő kezelésének jogalapját – beleértve az adatmegőrzésre vonatkozó időtartamokat

is – a nemzeti jog határozza meg, amelynek meg kell felelnie az uniós adatvédelmi jognak, valamint a hatékonyság, szükségesség és arányosság elvének, és olyan rendelkezéseket kell tartalmaznia, amelyek egyértelműen meghatározzák az adatkezelés hatókörét és mértékét, az érintett konkrét célt, az igazolvány ellenőrzésére jogosult szervezetek kategóriáit, valamint a hátrányos megkülönböztetés és a visszaélések megakadályozását szolgáló megfelelő biztosítékokat, figyelembe véve az érintettek jogait és szabadságait érintő kockázatokat."

147 A felperesek érvelésével ellentétben e preambulumbekezdésből nem következik, hogy az uniós intézmények, mint jelen esetben a Parlament, csak akkor jogosultak a Covid-igazolványokban szereplő személyes adatoknak a 2021/953 rendelet által előírt célokon kívüli célokra történő kezelésére, ha a nemzeti jog által előírt jogalap kifejezetten felhatalmazza őket erre.

148 Ugyanis – amint arra a Parlament hivatkozik – az, hogy a (48) preambulumbekezdés negyedik mondata csak a tagállamokra és a nemzeti jogra, nem pedig az uniós intézményekre vonatkozik, azzal magyarázható, hogy a rendelet címzettjei a tagállamok, nem pedig az intézmények.

149 Ezt követően meg kell jegyezni, hogy a 2018/1725 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése szerint az intézmények irányításához és működéséhez szükséges személyesadat-kezelés alapját az uniós jog állapítja meg.

150 Így a Parlament az EUMSZ 232. cikk szerinti belső szervezeti hatásköre alapján a megtámadott határozat elfogadásával az uniós jogban jogalapot teremtett, amely lehetővé tette számára, hogy a Covid-igazolványokban szereplő személyes adatokat a három működési helyén lévő épületeibe való bejutás céljából a 2018/1725 rendelettel összhangban kezelje.

151 Következésképpen a felperesek belga vagy francia szabályozásra alapított érvelését mint hatástalant el kell utasítani, mivel a nemzeti jog szerinti jogalap egyáltalán nem szükséges ahhoz, hogy a Parlament a Covid-igazolványban szereplő személyes adatokat a 2021/953 rendelet által előírtaktól eltérő célokra kezelhesse.

152 A felperesek által hivatkozottakkal ellentétben ezeket a következtetéseket nem változtatja meg sem a 04/2021. sz. együttes vélemény, sem az európai adatvédelmi biztos „a munkába való visszatérésről és a Covid-immunitás vagy -fertőzöttség európai intézmények általi szűréséről" szóló iránymutatásai.

153 Egyrészt a 04/2021. sz. közös vélemény 23. pontjában az Európai Adatvédelmi Testület és az európai adatvédelmi biztos pontosította, hogy „a keret és a digitális zöldigazolvány tagállami jog alapján történő, az Unión belüli szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának megkönnyítésétől eltérő, további esetleges felhasználása kívül esik a [Covid19-világjárvány idején a szabad mozgás megkönnyítése érdekében az oltásra, tesztelésre és gyógyultságra vonatkozó interoperábilis igazolványok (digitális zöldigazolvány) kibocsátásának, ellenőrzésének és elfogadásának keretéről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat], és következésképpen az Európai Adatvédelmi Testület és az európai adatvédelmi biztos közös véleményének hatályán is.

154 Másrészt az európai adatvédelmi biztos „a munkába való visszatérésről és a Covid-immunitás vagy -fertőzöttség európai intézmények általi szűréséről" szóló iránymutatásai 6.1 pontja megerősíti, hogy a 2021/953 rendelet (48) preambulumbekezdése értelmében vett „nemzeti jog" fogalmát az uniós intézmények tekintetében úgy kell értelmezni, hogy az a személyzeti szabályzat

1e. cikkének (2) bekezdésére utal, az érintett személyek alapvető jogainak és érdekeinek védelmét szolgáló megfelelő intézkedéseket megállapító intézményi végrehajtási határozattal összefüggésben.

155 Végül, amennyiben a felperesek a 2018/1725 rendelet 6. cikkének megsértésére hivatkoznak, meg kell jegyezni, hogy ez a rendelkezés eltérést biztosít a célhoz kötöttség elvétől. E cikk szerint ugyanis „[h]a az adatgyűjtés céljától eltérő célból történő adatkezelés nem az érintett hozzájárulásán vagy valamely olyan uniós jogon alapul, amely szükséges és arányos intézkedésnek minősül egy demokratikus társadalomban a 25. cikk (1) bekezdésében említett célok eléréséhez”, az adatkezelőnek bizonyos kritériumokat kell figyelembe vennie annak megállapításához, hogy az eltérő célú adatkezelés összeegyeztethető-e azzal a céllal, amelyből a személyes adatokat eredetileg gyűjtötték.

156 Márpedig a jelen ügyben, amint az a megtámadott határozat (24) preambulumbekezdéséből kitűnik, a személyes adatok kezelésének egyik célja a közegészségügy védelme. Ezért az adatkezelés a 2018/1725 rendelet 25. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett uniós általános közérdekű célt követ, így a személyes adatoknak a megtámadott határozatban tervezett, a 2021/953 rendeletben előírt céltól eltérő célból történő kezelését az említett rendelkezés engedélyezi, feltéve hogy e kezelés tiszteletben tartja az említett rendeletben előírt alapvető jogok és szabadságok lényegét, és egy demokratikus társadalomban szükséges és arányos intézkedésnek minősül, amit a negyedik jogalap keretében kell megvizsgálni.

157 A fenti megfontolásokra tekintettel és a felperesek személyes adataira vonatkozóan a megtámadott határozatban tervezett adatkezelés arányosságára vonatkozó vizsgálatra figyelemmel a harmadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

b) A tisztességesség, az átláthatóság és az adattakarékosság elvének megsértésén alapuló, második részről

158 A felperesek először is emlékeztetnek arra, hogy a személyes adatok tisztességes és átlátható kezelésének elve megköveteli, hogy az érintettet tájékoztassák az adatkezelés létezéséről és céljairól. Ezért úgy vélik, hogy a személyes adatoknak a Parlament által a nemzeti jog szerinti adatgyűjtés céljától eltérő célra történő felhasználása sérti a 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és 14. cikkében foglalt átláthatóság elvét, mivel a személyes adatok gyűjtésekor nem tájékoztatták őket arról, hogy ezeket az adatokat a munkahelyükre való belépés feltételéhez fogják felhasználni.

159 Másodszor a felperesek úgy vélik, hogy a Parlament által a megtámadott határozat végrehajtása során végzett személyesadat-kezelés nem felel meg a 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt adatkezelés elvének, mivel a megtámadott határozat 4. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Covid-igazolvány érvényességére vonatkozó személyes adatokat az igazolvány QR-kódjának leolvasása során kezelik és megjelenítik.

160 A Parlament épületének bejáratánál a Covid-igazolványok ellenőrzéséért felelős biztonsági őrök ugyanis könnyen le tudják vonni a következtetést, hogy az egyes személyek milyen típusú igazolvánnyal rendelkeznek, mivel a tesztigazolványok maximális érvényességi ideje 2 nap, a gyógyultsági igazolványoké 180 nap, az oltási igazolványok pedig nem rendelkeznek maximális érvényességi idővel. Márpedig az igazolványok érvényességére vonatkozó ilyen adatok nem lennének szükségesek a kezelésük céljához.

161 Ezzel összefüggésben hangsúlyozzák, hogy a Parlament maga is azonosította ezt a kockázatot „A Covid19 elleni küzdelmet szolgáló biztonsági intézkedések” című dokumentumában (a továbbiakban: hatástanulmány), azonban úgy vélte, hogy az ebben rejlő kockázat szintje alacsony, figyelembe véve az ezen adatok kezelése céljából hozott technikai és szervezési intézkedéseket. Ugyanakkor sem a megtámadott határozatból, sem a felpereseknek adott értesítésből nem derül ki, hogy e kockázatok minimalizálása érdekében külön intézkedéseket hoztak volna.

162 A felperesek szerint könnyen előfordulhat, hogy a biztonsági őrök képernyőfotókat készítenek ezekről a bizalmas információkról. Márpedig az ilyen típusú, rendkívül érzékeny adatok nyilvánosságra hozatala nagyon súlyos következményekkel járhat az érintett személyekre nézve, ami a munkahelyükön megbélyegzéshez vagy diszkriminációhoz vezethet. Következésképpen a felperesek személyes adatainak kezelése nem tekinthető tisztességesnek.

163 Harmadszor, a felperesek személyes adataik jogellenes és tisztességtelen kezelésétől tartanak, a parlamenti épületek bejáratánál a Covid-igazolványok QR-kódjainak beolvasására használt CovidScanBe alkalmazás sérülékenysége mint kockázat miatt. Ezt a hatásvizsgálatban potenciális kockázatként azonosították. Továbbá a közelmúltban egy nagyon fontos biztonsági hibát fedeztek fel a Covid-igazolványok QR-kódjainak a CovidScanBe alkalmazáson keresztül történő érvényesítésében és olvasásában. Ezzel összefüggésben a felperesek kiemelik, hogy a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 119., 1. o.) többszörös megsértése miatt a CovidScanBe alkalmazás felfüggesztésének elrendelésére irányuló ideiglenes intézkedés iránti keresetet nyújtottak be a brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság (Belgium) elnökéhez, és ez utóbbi 2021. október 29-i végzésében a jogsértés veszélyét kellően megalapozottnak ítélte ahhoz, hogy független szakértőt rendeljen ki e jogsértések vizsgálatára és az esetleges kár megállapítására. Végül a CovidScanBe alkalmazás második hibája azzal kapcsolatos, hogy a Covid-igazolvány QR-kódjának az utazásra vonatkozó alkalmazási modul segítségével történő leolvasása során olyan érzékeny személyes adatokhoz lehet hozzáférni, mint a vezetéknév, a keresztnév, az oltás dátuma, a vakcina típusa, az ország, ahol a vakcinát beadták, vagy a kapott dózisok száma.

164 A felperesek szerint ezáltal ezek az elemek azt bizonyítják, hogy a megtámadott határozat sérti a személyes adatok tisztességes és átlátható kezelésének elvét.

165 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

166 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint a személyes adatok „kezelését jogszerűen, tisztességesen és az érintett számára átlátható módon kell végezni”.

167 Emellett a 2018/1725 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha az érintettre vonatkozó személyes adatokat az érintettől gyűjtik, az adatkezelő a személyes adatok megszerzésének időpontjában az érintett rendelkezésére bocsátja a következő információk mindegyikét:

[…]

c) a személyes adatok tervezett kezelésének célja, valamint az adatkezelés jogalapja […]”

168 A 2018/1725 rendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy ezt a tájékoztatást akkor is meg kell adni, ha a személyes adatokat nem az érintettől szerezték be.

169 Továbbá a 2018/1725 rendelet 16. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy „[h]a az adatkezelő a személyes adatokon a megszerzésük céljától eltérő célból további adatkezelést kíván végezni, a további adatkezelést megelőzően tájékoztatnia kell az érintettet erről az eltérő célról és a (2) bekezdésben említett minden releváns kiegészítő információról”.

170 A felperesek érvelésével ellentétben tehát e rendelkezésekből az következik, hogy amennyiben a személyes adatokat az adatgyűjtés eredeti céljától eltérő célból kezelik, az adatok további kezeléséért felelős személynek csak az a feladata, hogy előzetesen tájékoztassa az érintetteket az említett egyéb célról és minden egyéb releváns információról.

171 Ezért, amennyiben a jelen esetben – amint azt a Parlament elfogadja – a személyes adatoknak a megtámadott határozatban előírt kezelése a személyes adatok megszerzésének céljától eltérő célú további adatkezelési művelet, a Parlament feladata volt, hogy a további kezelést megelőzően a fent említett rendelkezésekkel összhangban tájékoztassa az érintetteket az említett más célról.

172 Márpedig a Parlament által benyújtott bizonyítékok azt igazolják, hogy a Parlament eleget tett ennek a kötelezettségének.

173 Ugyanis, amint az az említett tényekből kiderül, a Parlament elsősorban a szóban forgó adatok kezelését megelőzően közzétette az adatkezelési műveletek nyilvános nyilvántartásában a 464. számú nyilvántartást erről a műveletről, amelyhez titoktartási nyilatkozatot csatolt. Másodsorban, 2021. október 27-én e-mailben tájékoztatta a Parlament képviselőit és valamennyi alkalmazottját az adatkezelés céljairól. Harmadsorban, a megtámadott határozatot a 6. cikkének (1) bekezdésében foglaltak szerint „a Parlament épületeinek minden olyan bejáratánál, ahol ellenőrzést végeznek, jól láthatóan kifüggesztették”, amit a felperesek nem vitatnak.

174 Ezért meg kell állapítani, hogy a Parlament teljesítette az átláthatóság elve alapján fennálló kötelezettségeit, és a felperesek azon érvelését, amely szerint a személyes adataik kezdeti gyűjtésekor tájékoztatni kellett volna őket arról, hogy ezeket az adatokat a Parlament épületeibe való bejutás céljából fogják felhasználni, mint megalapozatlant el kell utasítani.

175 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy a 2018/1725 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „[a] személyes adatok […] az adatkezelés céljai szempontjából megfelelőek és relevánsak kell, hogy legyenek, és a szükségesre kell korlátozódniuk (»adattakarékosság«)”.

176 Ezzel összefüggésben mindenekelőtt meg kell említeni, hogy a megtámadott határozat 4. cikkének (2) és (4) bekezdése szerint a QR-kód leolvasásából származó adatok kezelésének célja szigorúan a Parlament épületeibe való belépés engedélyezésére korlátozódik, és hogy a Covid-igazolványok ellenőrzése során megjelenített adatokat sem az intézményen belül, sem azon kívül nem tárolják, rögzítik vagy őrzik, és azokat nem továbbítják más uniós szervnek vagy harmadik félnek, továbbá nem használják fel más célra sem.

177 Ezt követően – amint azt a Parlament a tárgyaláson megerősítette anélkül, hogy annak a felperesek ellentmondtak volna – a Parlament épületeibe belépni kívánó személyek Covid-igazolványai QR-kódjainak leolvasása tekintetében a Parlament biztonsági őreit arra utasították, hogy a CovidScanBe alkalmazást csak „esemény” üzemmódban használják. Márpedig, amint az a Parlament által benyújtott bizonyítékokból kiderül, a CovidScanBe alkalmazás „esemény”

üzemmódban történő használatakor csak az igazolvány érvényessége, a személy neve és keresztneve jelenik meg. Ugyanez vonatkozik a luxemburgi CovidCeck.lu alkalmazásra is. Így a felperesek állításával ellentétben az igazolvány érvényességi ideje nem kerül feltüntetésre, ily módon a biztonsági őrök nem tudják megállapítani, hogy az érintett személyt beoltották-e, negatív eredményű szűrővizsgálaton esett-e át, vagy meggyógyult-e a Covid19-ből.

178 Mindenesetre, még ha feltételezhető lenne is, hogy a Parlament biztonsági őrei ismerhetik az igazolványok érvényességi idejét, és azokból arra következtethetnek, hogy az érintett személyt beoltották, meggyógyult, vagy a tesztje negatív lett, ez nem feltétlenül járna olyan súlyos következményekkel, mint amilyenekre a felperesek hivatkoznak.

179 A Parlament érvelése szerint ugyanis a Parlament őreit arra képezték ki, hogy tartsák tiszteletben az adatkezelési tevékenység titkosságát, és utasítást kaptak arra, hogy az épületekbe való belépés ellenőrzésében részt vevő személyeken kívül más személyekkel ne osszák meg azokat a személyes adatokat, amelyekhez hozzáférnének. Ezen utasítások megszegése fegyelmi vagy szerződéses szankciókat vonna maga után. Ezenkívül a Parlament tisztviselőit és egyéb alkalmazottait, akik a Covid-igazolványok ellenőrzéséért felelősek, az EUMSZ 339. cikk értelmében szigorú szakmai titoktartási kötelezettség terheli, és a személyzeti szabályzat 17. cikke – amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke értelmében az ideiglenes alkalmazottakra is alkalmazandó – kötelezi őket, hogy tartózkodjanak „a feladatai[k] ellátása során tudomás[uk]ra jutott információk jogosulatlan nyilvánosságra hozatalától, kivéve, ha az említett információt már nyilvánosságra hozták, vagy az a nyilvánosság számára hozzáférhető”.

180 Egyébiránt a Parlament által a tárgyaláson nyújtott – a felperesek által nem cáfolt – információk szerint technikailag a Covid-igazolvány ellenőrzése során a Parlament biztonsági őrei által használt egyetlen alkalmazással sem lehetett képernyőképet készíteni. Ezért még abban a valószínűtlen esetben is, ha a Covid-igazolvány QR-kódjának leolvasása során az igazolványok érvényességi idejére vonatkozó információk kiderülnek, nagyon alacsonynak, ha nem egyáltalán nem létezőnek kell tekinteni annak kockázatát, hogy a biztonsági őrök az általuk használt alkalmazás leolvasó eszközén megjelenő információkat rögzítik, és ezeket az információkat az arra jogosultakon kívüli személyeknek terjesztik.

181 Bár a hatásvizsgálat megállapította a használt alkalmazás esetleges sebezhetőségével kapcsolatos kockázatot, meg kell jegyezni, hogy ezt a kockázatot a Parlament által a személyes adatok kezelésével összefüggésben hozott technikai és szervezési intézkedésekre tekintettel alacsonynak ítélték, különösen azon tényekre figyelemmel, hogy a használt alkalmazásokat nem úgy tervezték, hogy minden egyes ellenőrzés után tárolják a személyes adatokat, hogy ezekkel az alkalmazásokkal nem lehetséges a személyes adatok exportálása, illetve hogy ezek az alkalmazások csak a Parlament belső és biztonságos internethálózatához kapcsolódnak.

182 Ezt követően, ami a brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság elnökének 2021. október 29-i végzését illeti, meg kell jegyezni, hogy – a felperesek állításával ellentétben – e végzésben az elsőfokú bíróság elnöke nem állapított meg biztonsági hiányosságot a CovidScanBE alkalmazásban, hanem csupán igazságügyi szakértőt rendelt ki annak megállapítására irányuló megbízással, hogy az említett alkalmazás használatához kapcsolódó biztonsági szint elegendőnek tekinthető-e. Ezzel összefüggésben – amint arra a Parlament hivatkozik – az említett végzésből kitűnik, hogy a CovidScanBE alkalmazás állítólagos biztonsági hiányosságai a Suspension list adatbázisának nyilvános hozzáférhetőségéből erednek, amelyet a belga hatóságok kezelnek, és amellyel az alkalmazás kommunikál. Márpedig – amint arra a Parlament rámutatott –, ezek a hibák nem érintik a Parlament biztonsági őreinek a Parlament épületeibe való belépés ellenőrzése

során bemutatott igazolványokban szereplő személyes adatokat, mivel a megtámadott határozat 4. cikkének (4) bekezdése szerint a Covid-igazolványoknak a Parlament biztonsági őrei általi ellenőrzése nem jár személyes adatoknak a CovidScanBE alkalmazásból a szóban forgó adatbázisba történő továbbításával.

183 Végül a felperesek CovidScanBe alkalmazás „utazási” üzemmódjára vonatkozó állításait is el kell utasítani, mivel, amint azt már fentebb említettük, a Parlament biztonsági őrei általában csak „esemény” üzemmódban használják az alkalmazást. Mindenesetre – amint azt a Parlament a tárgyaláson anélkül, hogy annak a felperesek ellentmondtak volna, megerősítette –, az említett alkalmazás „utazási” üzemmódban történő használata az igazolványok ellenőrzése során csak a Covid-igazolvány birtokosának keresztnevét, vezetéknevét és születési dátumát, valamint ezen igazolvány érvényességét jeleníti meg a képernyőn.

184 Ezért a fenti megfontolások fényében a Parlament által a megtámadott határozat alapján megvalósított személyesadat-kezelés nem tekinthető jogellenesnek vagy tisztességtelennek.

185 Következésképpen a harmadik jogalap második részét és a harmadik jogalap egészét el kell utasítani.

4. A lényegében a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való jog, a testi épséghez való jog, a szabadsághoz és biztonsághoz való jog, valamint az egyenlő bánásmódhoz és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való jog indokolatlan és aránytalan megsértésén alapuló, negyedik jogalapról

186 Negyedik jogalapjukban a felperesek először is a magánélet tiszteletben tartásához és személyes adataik védelméhez való joguk, a testi épséghez, a szabadsághoz és biztonsághoz való joguk, valamint a törvény előtti egyenlőséghez és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való joguk megsértésére hivatkoznak. Másodszor, úgy vélik, hogy a fent említett jogok és elvek megsértése ellentétes a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt arányosság elvével.

187 E tekintetben a felperesek emlékeztetnek a Charta által védett alapvető jogok fontosságára. Arra is emlékeztetnek, hogy még ha nem is abszolút előjogokról van szó, e jogok bármilyen korlátozásáról törvényben kell rendelkezni, tiszteletben kell tartani e jogok lényeges tartalmát, és meg kell felelni az arányosság elvének.

a) A magánélet tiszteletben tartásához a személyes adatok védelméhez, a testi épséghez, a szabadsághoz és biztonsághoz való jog, valamint az egyenlő bánásmódhoz és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való jog állítólagos megsértéséről

188 Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 3. cikkének (1) bekezdésében biztosított testi épséghez való jogot, amennyiben a felpereseket, akik nem rendelkeznek oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal, kétnaponta nasopharingeális mintavétellel történő SARS-CoV-2-szűrésen való részvételre kötelezi, A felperesek az Académie nationale de médecine (nemzeti orvosi akadémia, Franciaország) 2021. április 8-i sajtóközleményére hivatkozva – amely e mintavételhez kapcsolódó olyan súlyos komplikációk létezéséről számol be, mint például „a koponyaalap elülső szakaszának az agyhártyagyulladás kockázatával járó megrepedése” –, úgy vélik, hogy ezek a mintavételek különösen invazívak, és egyben kockázatosak is.

189 Másodszor, a felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 20. és 21. cikkében foglalt egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amennyiben a Parlamentet alkalmanként látogató személyeket, nevezetesen a látogatókat, helyi asszisztenseket, külső előadókat és érdekképviselőket ugyanúgy kezeli, mint a Parlament épületeit rendszeresen látogató képviselőket és személyi állományt.

190 A felperesek továbbá úgy vélik, hogy azok, akik nem rendelkeznek oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal, hátrányos megkülönböztetésben részesülnek azokkal szemben, akiknek van ilyen igazolványuk, mivel legalább kétnaponta szűrővizsgálatoknak kell alávetniük magukat ahhoz, hogy dolgozhassanak és gyakorolhassák megbízatásukat.

191 Harmadszor, a felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 3. cikkének (2) bekezdésében foglalt, az emberi testbe történő bármilyen orvosi beavatkozáshoz való szabad és tájékoztatáson alapuló beleegyezéshez való jogot, valamint a Charta 6. cikkében foglalt szabadsághoz való jogot. Sokan ugyanis a számukra esetlegesen megoldhatatlan ismételt orrnyálkahártya-vétellel történő szűrés elkerülése érdekében kénytelenek beoltatni magukat. Márpedig a felperesek emlékeztetnek arra, hogy a Covid19 elleni védőoltás az Unió egyetlen tagállamában sem kötelező, így egy ilyen rejtett oltási kötelezettség ellentétes lenne a szabadsághoz való joggal.

192 Negyedszer a felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat sérti a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való jogot, mivel a munkahelyre való belépést olyan rendkívül érzékeny orvosi adatok benyújtásától teszi függővé, mint az oltási státusz, a szűrővizsgálat eredménye vagy a betegségből való felépülés igazolása. A 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében ugyanis az egészségügyi adatok kezelése – egyes kivételes esetektől eltekintve – tilos.

193 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

194 Először is, amint az az első jogalap vizsgálatából kitűnik, a megtámadott határozat képezi az uniós jogban a felperesek által a negyedik jogalap első részében hivatkozott jogokat korlátozó intézkedések elfogadásának jogalapját, így ezeket az intézkedéseket a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „törvény által” előírtnak kell tekinteni.

195 Másodszor, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat nem érinti a felperesek által hivatkozott jogok lényeges tartalmát vagy lényegét.

196 Elsősorban ugyanis, ami az oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal nem rendelkező felperesek testi épségének állítólagos megsértését illeti, mivel e felpereseket rendszeres időközönként nasopharingeális mintán alapuló tesztelésnek kell alávetni, amelyeket különösen invazívnak tartanak, elsőként meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat csupán a Covid-igazolvány bemutatásától teszi függővé az épületekbe való belépést, anélkül hogy nasopharingeális mintavételt tartalmazó konkrét vizsgálatokat írna elő. A 2021/953 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerint ugyanis e felpereseknek lehetőségük van a PCR-teszt céljából történő garatmintavételre vagy egészségügyi szakember által végzett antigén gyorsteszt elvégzésére.

197 Ami konkrétan az Académie nationale de médecine 2021. április 8-i nyilatkozatát illeti, amelyre a felperesek hivatkoznak, ebből a nyilatkozatból elsősorban az következik, hogy a nasopharingeális mintavételt a szigorú technikai feltételek mellett történő elvégzésére kiképzett egészségügyi szakemberek számára kell fenntartani, másodsorban, hogy a nyálmintákat előnyben kell

részesíteni a gyermekek esetében, ami a felperesekre nem alkalmazható, harmadsorban pedig, hogy az önvizsgálatot végzőket figyelmeztetni kell az önvizsgálat veszélyeire. Márpedig – amint arra a Parlament hivatkozik – az önvizsgálatokban rejlő ilyen típusú komplikáció lenne az egyik oka annak, hogy a Parlament nem fogadja el ezeket az épületekbe való belépéshez, mivel csak az egészségügyi szakemberek által végzett antigén gyorsteszteket fogadják el.

198 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek a megtámadott határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján kellően indokolt esetekben az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának kötelezettsége alóli mentességet terjeszthetnek a Parlament főtitkára elé.

199 Másodsorban, ami a Charta 20. és 21. cikkében foglalt egyenlő bánásmód elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének állítólagos megsértését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint ez az elv azt követeli meg, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (lásd: 2017. július 5-i Fries ítélet, C-190/16, EU:C:2017:513, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

200 Ami a helyzetek összehasonlíthatóságának követelményét illeti, azt az azokat jellemző tényezők összességére tekintettel kell értékelni. E tényezőket – többek között – a szóban forgó különbségtételt létrehozó uniós aktus tárgyának és céljának fényében kell meghatározni és értékelni. Ezen túlmenően tekintetbe kell venni azon szabályozási terület elveit és céljait, amelyhez a szóban forgó aktus tartozik (lásd: 2019. december 19-i HK kontra Bizottság ítélet, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 Márpedig a jelen esetben – amint azt a Parlament megállapítja – a külső látogatóknak a Parlament képviselőivel és személyi állományával való összehasonlíthatóságát a megtámadott határozat által követett cél fényében kell értékelni, és nem annak gyakorisága alapján, hogy milyen gyakran látogatják a Parlament épületeit. Így a megtámadott határozat céljára tekintettel, amely a határozat (11) preambulumbekezdése szerint „a Parlament épületeiben tartózkodó valamennyi személy életének és egészségének védelmét szolgáló megfelelő garanciák biztosítása”, nem tekinthető úgy, hogy a felperesek nincsenek a Parlament épületeibe belépni kívánó bármely más személyéhez hasonló helyzetben, még akkor sem, ha esetükben a jogaiknak a megtámadott határozat által okozott korlátozása nagyobb mértékű, mivel a munkahelyükre való bejutást köti feltételekhez. Ugyanis a Parlament épületében a Covid19 terjedése kockázatának a képviselők és a személyi állomány éppúgy ki van téve, mint bármely más, az épületbe belépő személy.

202 Hasonlóképpen nem tekinthető úgy, hogy azok a felperesek, akik nem rendelkeznek oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal, hátrányos megkülönböztetésben részesülnek azokkal szemben, akiknek van ilyen igazolványuk. A megtámadott határozat ugyanis a 2021/953 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében említett három igazolvány egyikét sem részesíti előnyben, hanem – a határozat 1. cikkének megfelelően – csupán az e három tanúsítvány bármelyikének meglétét igazoló Covid-igazolvány érvényességének ellenőrzését írja elő.

203 Ezért a megtámadott határozat által követett cél fényében nem tekinthető úgy, hogy a felperesek egyenlőtlen bánásmódban, vagy a Parlament épületeibe belépni kívánó más, illetve oltási vagy gyógyultsági igazolvánnyal rendelkező személyhez képest hátrányos megkülönböztetésben részesülnek.

204 Harmadsorban, amennyiben a felperesek a testükön végzett bármilyen orvosi beavatkozáshoz való szabad és tájékozott hozzájáruláshoz való jogukra és a szabadsághoz való jogukra hivatkoznak, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat a 2021/953 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti három, érvényes Covid-igazolványra jogosító igazolványok egyikét sem részesíti előnyben, csupán a Parlament épületeibe való belépést valamelyik említett igazolvány bemutatásától teszi függővé.

205 Márpedig, mivel a Parlament intézkedéseket vezetett be a tesztigazolvány megszerzésének oly módon történő megkönnyítésére, hogy a PCR-teszt ingyenes elvégzését tette lehetővé a Brüsszelben, Strasbourgban vagy Luxembourgban (Luxemburg) felállított szűrőközpontok egyikében, miközben elismeri a Belgiumban, Franciaországban vagy Luxemburgban elvégzett, de Covid-igazolványt nem eredményező PCR-teszt érvényességét, nem tekinthető úgy, hogy a megtámadott határozat a sem oltási, sem gyógyultsági igazolvánnyal nem rendelkező személyek esetében valójában burkolt oltási kötelezettségnek minősül.

206 Negyedsorban, a Parlament nem vitatja, hogy a megtámadott határozat beavatkozást jelenthet a felpereseknek a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való, a Charta 7. és 8. cikkében foglalt jogába, mivel a felperesek munkahelyére való bejutását az érintett személyek egészségi állapotára vonatkozó személyes adatokat tartalmazó érvényes Covid-igazolvány bemutatásához köti.

207 E tekintetben – amint arra a felperesek rámutatnak – az ilyen adatok kezelése a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése alapján főszabály szerint tilos, kivéve az említett rendelet 10. cikkének (2) bekezdésében felsorolt kivételes eseteket. Márpedig a jelen ügyben – amint arra a Parlament hivatkozik – a megtámadott határozat (24) preambulumbekezdése kimondja, hogy a 2018/1725 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének az említett rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett g) és i) pontja képezi a Covid-igazolványokban szereplő személyes adatok kezelésének jogalapját, mivel a szóban forgó adatok kezelése szükséges a közegészségügy védelme és a Covid19 terjedésének korlátozása érdekében.

208 Továbbá a felperesek által előadott bizonyítékokból nem derül ki, hogy a megtámadott határozat lényegében sérti az általuk hivatkozott jogokat, különösen a személyes adatok védelméhez való jogukat. A fenti 175–184. pontból kitűnik ugyanis, hogy a Parlament tiszteletben tartotta az adattakarékosság elvét, és a személyes adatoknak a megtámadott határozat szerinti kezelése nem tekinthető jogellenesnek vagy tisztességtelennek.

209 Harmadszor, a Charta 52. cikkének (1) bekezdésének megfelelően azt is meg kell vizsgálni, hogy a felperesek által hivatkozott jogok bármilyen csekély mértékű korlátozása – feltéve, hogy megalapozott – szükséges-e, és ténylegesen összhangban áll-e az Unió által elismert közérdekű célokkal, vagy mások jogainak és szabadságainak az arányosság elvének figyelembevételével történő védelme szükségességével.

b) Az arányosság elvének állítólagos megsértéséről

210 A felperesek arra kérik a Törvényszéket, hogy vizsgálja meg a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében előírt három alkotóelem alapján az arányosságot.

211 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat jogszerűségét a meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (2007. július 9-i Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ítélet, T-282/06, EU:T:2007:203, 59. pont; 2012. október 26-i Oil Turbo Compressor kontra Tanács hozott ítélet, T-63/12, EU:T:2012:579, 29. pont).

212 Ezért a jelen ügyben a megtámadott határozat megfelelő, szükséges és arányos jellegét a határozat által kitűzött célok, valamint a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában fennálló járványügyi helyzet és tudományos ismeretek alapján kell megvizsgálni.

1) A szóban forgó intézkedések szükségességéről

213 Először is a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozat nem szükséges az általa kitűzött célok eléréséhez, különösen a Covid19 Parlamenten belüli terjedésének megakadályozásához, és ezáltal a parlamenti képviselők és a személyi állománya egészségének védelméhez.

214 A felperesek úgy vélik, hogy más, kevésbé korlátozó intézkedések, amelyek már hatályban voltak – különösen a testhőmérséklet-mérés, a maszkviselés, a szociális távolságtartás, az irodák és tárgyalók rendszeres ki- és átszellőztetése, valamint a kézfertőtlenítés –, elegendőek voltak. Továbbá nem bizonyított, hogy a Parlament épületei a Covid19-terjedése szempontjából különösen nagy kockázatú területet jelentenének. E tekintetben a felperesek emlékeztetnek arra, hogy az Egészségügyi Világszervezet (WHO) iránymutatásai szerint a kockázatértékelést minden egyes munkahelyre és minden egyes munkakörre vagy munkakörcsoportra vonatkozóan el kell végezni.

215 A felperesek szerint ebből az következik, hogy a Parlament épületeiben nem volt szükség további intézkedések elrendelésére. Pusztán az a tény, hogy – amint arra a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdése rámutat – a Parlament olyan hely, ahol a személyek fokozott mennyiségben vannak jelen, az, hogy a kiküldetések újraindítása következtében megnövekedett az utazások száma, és hogy rendszeresen tartanak személyes találkozókat, nem elegendő annak alátámasztására, hogy szükség van a megtámadott határozatban előírtakhoz hasonló, szabadságot korlátozó intézkedések bevezetésére.

216 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

217 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az elővigyázatosság elve az uniós jog általános elve, amely az EUMSZ 11. cikkéből, 168. cikkének (1) bekezdéséből, 169. cikkének (1) és (2) bekezdéséből és 191. cikkének (1) és (2) bekezdéséből ered. Ezen elv szerint, amennyiben bizonytalanságok állnak fenn az emberi egészségre vonatkozó kockázatok fennállása vagy hatása tekintetében, védelmi intézkedéseket lehet hozni anélkül, hogy meg kellene várni, hogy e kockázatok valósága és súlyossága teljesen bizonyossá váljon, feltéve hogy ezen intézkedések nem vezetnek hátrányos megkülönböztetéshez, és objektívek (lásd ebben az értelemben: 2014. április 10-i Acino kontra Bizottság ítélet, C-269/13 P, EU:C:2014:255, 57. pont; 2016. március 17-i Zoofachhandel Züpke és társai kontra Bizottság ítéletet, T-817/14, EU:T:2016:157, 51. pont.

218 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Parlament a gondoskodási kötelezettsége, valamint a személyzeti szabályzatnak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 10. cikke értelmében az Európai Unió egyéb alkalmazottaira is alkalmazandó szabályzat 1e. cikkének

(2) bekezdéséből – ami a megtámadott határozat jogalapjának is minősül – eredő kötelezettsége alapján gondoskodni köteles a személyi állomány egészségéről és biztonságáról (lásd a fenti 101. pontot).

219 A jelen ügyben a Parlament a megtámadott határozat elfogadásakor a következő elemekre hivatkozott.

220 Először is, amint az lényegében a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdéséből kitűnik, 2021 szeptembere óta az európai egészségügyi környezet a Covid19-fertőzések emelkedő tendenciáját mutatta, és 2021. november 1-jére az új fertőzések száma elérte a 2020. novemberi szintet.

221 Ezért a felperesek állításával ellentétben a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a járványügyi helyzet nem volt „stabilnak” nevezhető.

222 Másodszor, a távmunka 2021. szeptember 1-jétől történő megszüntetését követően a Parlament tisztiorvosa úgy ítélte meg, hogy a személyes munkavégzéshez való visszatérés a vírus terjedésének fokozott kockázatával jár. Amint az lényegében a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Parlament figyelembe vette azt a tényt, hogy a Parlament épületeiben tartózkodó személyek megnövekedett száma és a Covid19 megnövekedett előfordulása a társadalomban a vírus Parlamentbe való behurcolásának nagyobb kockázatához, valamint a Covid19 intézményen belüli terjedésének és a karanténnak a megnövekedett kockázatához vezetett. A Parlament továbbá figyelembe vette azt a tényt, hogy a parlamenti képviselők gyakori kapcsolatban állnak választóikkal a 27 tagállamban, amelyeknek rendkívül változatos a járványügyi helyzete, így figyelembe kellett vennie a gyakori nemzetközi utazásokat, mint további kockázati tényezőt, amely a fertőzés terjedésének gócpontjává változtathatja.

223 Ezért e megfontolások fényében meg kell állapítani, hogy a Parlament észszerűen úgy ítélhette meg, hogy az épületeiben tartózkodó valamennyi személy egészségének védelme érdekében megerősített megelőző egészségügyi intézkedések elfogadására volt szükség. Amint arra a Parlament hivatkozik, a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában fennálló járványügyi helyzetre tekintettel a Covid-igazolványnak az épületek bejáratánál történő ellenőrzése észszerűen tekinthető a Covid19 Parlamenten belüli terjedésének kockázatát korlátozó, és következésképpen a személyi állomány egészségének védelmét szolgáló szükséges intézkedésnek, a már bevezetett egyéb megelőző intézkedéseken túlmenően.

224 Kétségtelen, hogy – amint arra a felperesek rámutatnak – 2021. november 22-től a személyi állomány valamennyi tagja számára heti három nap kötelező távmunkát vezettek be, azzal a feltétellel, hogy ez összeegyeztethető a munkaköri kötelezettségeik teljesítésével.

225 Ugyanakkor – amint arra a fenti 211. pont emlékeztet – a megtámadott határozat jogszerűségét kizárólag a meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni. Következésképpen ez a körülmény, amely a megtámadott határozat meghozatalát követően alakult ki, nem vehető figyelembe a határozat jogszerűségének értékelése során.

2) A szóban forgó intézkedések megfelelőségéről

226 Másodszor a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozat nem alkalmas a vírus terjedése elleni védelemre, valamint a parlamenti képviselők és a Parlament épületébe belépő személyi állomány megfertőződésének megelőzésére. A felperesek ugyanis arra hivatkoznak, hogy nincs

tudományos konszenzus arra vonatkozóan, hogy a beoltott személyek átadhatják-e a vírust, továbbá elegendő bizonyíték áll rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy mind a beoltott, mind a be nem oltott személyek továbbadhatják azt. Maga a WHO egy 2021. február 5-i kiadványában állítólag rámutatott, hogy „még mindig kevés ismeret áll rendelkezésre a védőoltásnak a fertőzés terjedése csökkentésével kapcsolatos hatékonyságára vonatkozóan". A felperesek ezért úgy vélik, hogy az oltási vagy gyógyultság igazolvány nem nyújt biztosítékot arra, hogy a birtokában lévő személyek nem fertőzőek. Hasonlóképpen, a negatív PCR-teszt bemutatása szintén nem megfelelő és aránytalan intézkedés lenne, tekintettel az „álpozitív" eredmények magas számára. Ezért érvényesen nem állítható, hogy az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának a Parlament épületeibe való belépés feltételeként történő előírása csökkenti a vírus terjedésének kockázatát, és így védi az épületekbe belépő személyeket.

227 A Parlament vitatja ezt az érvelést.

228 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (11) preambulumbekezdése szerint e határozat célja többek között az volt, hogy „elegendő garanciát nyújtson a Parlament területén tartózkodó valamennyi személy életének és egészségének védelmére". Ezért meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat e célkitűzés fényében megfelelő intézkedésnek minősül-e.

229 E tekintetben meg kell említeni, hogy a felperesek által hivatkozott egyes tanulmányokkal ellentétben, amelyek azt mutatják, hogy a beoltott személyek is továbbadhatják a vírust, és hogy a vakcina által nyújtott védelem idővel jelentősen csökken, különösen a Parlament tisztiorvosának a megtámadott határozat meghozatala során az Elnökség számára kiindulási pontot jelentő 2021. október 10-i véleményéből kitűnik, hogy „[a] legutóbbi adatok szerint a fertőzés továbbadásának kockázata két beoltott személy között a legalacsonyabb, míg két be nem oltott személy között a legmagasabb; [e]gy (beoltott) személy fertőzésveszélye ahhoz az esethez viszonyítva, ha egy teljesen beoltott személlyel kerül kapcsolatba, sokkal nagyobb, ha nem beoltott személlyel kerül kapcsolatba".

230 Továbbá a Parlament által benyújtott tanulmány szerint (Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J. és társai, „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study", *Lancet Infc. Dis. 2022*, 2021. október 29., 183–195. o.), a védőoltás csökkenti a vírusnak a megtámadott határozat elfogadásának idején Európában domináns Delta-változatával való fertőződés kockázatát, akár azáltal, hogy csökkenti annak valószínűségét, hogy a beoltott személy egy kockázatos érintkezés után megfertőződik, akár azáltal, hogy csökkenti a fertőzött oltott személy fertőzőképességét, nemcsak intenzitásában, hanem időtartamában is.

231 Ezt követően, ami a felperesek azon érvelését illeti, hogy a vírus továbbadása elleni vakcinák hatékonysága az idő múlásával jelentősen csökken, a Parlamenthez hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a felperesek által hivatkozott első tanulmányból (Riemersma, K. K. és társai, „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination", MedRxiv, 2021. október 15., 4. o.), kitűnik, hogy a kezdeti oltási sorozatot követően egy további adag vakcina beadása jelentősen csökkenti a Delta-változat általi fertőzés kockázatát.

232 E tekintetben emlékeztetni kell arra is, hogy a 2021/953 rendelet (7) preambulumbekezdése szerint a rendelkezésre álló tudományos bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy azok a személyek, akiket beoltottak, vagy akik a közelmúltban negatív Covid19-teszteredményt kaptak, valamint akik az előző 6 hónapban felgyógyultak a Covid19-ből, kisebb kockázattal fertőznek meg másokat

a SARS-CoV-2-vel. Következésképpen a felperesek nem kérdőjelezhetik meg a vélelmezetten jogszerű 2021/953 rendelet érvényességét anélkül, hogy pontosabb és meggyőzőbb bizonyítékokat szolgáltatnának, különösen mivel nem hivatkoztak hivatalosan arra, hogy e rendelet az EUMSZ 277. cikk alapján jogellenes.

233 Végül, ami a felperesek azon érvelését illeti, amely az „álpozitív” eredményhez vezető tesztekre vonatkoznak, meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy ez olyan jelentős számú tesztet érint, ami megkérdőjelezné magának e tesztnek mint a 2021/953 rendelet értelmében a Covid19 fertőzöttség hiányát igazoló három igazolvány egyik alapjának hitelességét.

234 Mindenesetre – amint a Parlament megjegyzi – a belga állami intézmény, a Sciensano szerint a PCR-tesztek „pozitív” és „gyengén pozitív” eredményei bizonyos esetekben és bizonyos feltételek teljesülésekor régi fertőzésnek tekinthetők, és ilyen esetben nem lenne szükség izolációs intézkedésre.

235 Így, bár – amint arra a felperesek hivatkoznak – a védőoltás, a tesztelés és a felgyógyulás valóban nem tudja teljesen megakadályozni a vírus átadását, ebből nem következik, hogy – amint az a Parlament számára a megtámadott határozat alapjául szolgáló, és a tudomány mindenkori állása alapján adott orvosi szakvéleményekből kitűnik – az érvényes Covid-igazolvány bemutatásának követelménye ne tenné lehetővé e kockázat csökkentését, és ezáltal a meglévő egészségügyi intézkedések megerősítését e három szempont objektív és hátrányos megkülönböztetéstől mentes ellenőrzése révén.

236 Ezért meg kell jegyezni, hogy a Parlament – figyelembe véve a rendelkezésére álló információkat, és különösen a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában fennálló járványügyi helyzetet és tudományos ismereteket – joggal gondolhatta úgy, hogy az épületekbe való belépéshez szükséges érvényes Covid-igazolvány meglétének követelménye a személyi állomány és az épületeiben tartózkodó valamennyi személy egészségének védelmére irányuló célkitűzés alapján megfelelő intézkedésnek minősül.

3) A szóban forgó intézkedések arányosságáról

237 Harmadszor, a felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat nyilvánvalóan aránytalan, mivel a megtámadott határozat (7) preambulumbekezdése szerint a Parlament orvosi szolgálatának becsléseinek megfelelően a Parlamentben az oltási lefedettség 80–85% között van. A felperesek arra hivatkoznak, hogy ilyen magas arányú oltási lefedettség mellett – hacsak a Covid19 elleni oltás nem tekinthető hatástalannak – nyilvánvalóan aránytalan további intézkedésként a Parlament épületeibe való belépést az érvényes Covid-igazolvánnyal rendelkező személyekre korlátozni.

238 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Parlament nem igazolhatja a megtámadott határozat arányosságát a nem beoltott parlamenti képviselők és alkalmazottak védelmének szükségességére való hivatkozással. Ugyanis a személyek szabad választásáról van szó, és a Parlament nem diszkriminálhatja őket azon az alapon, hogy meg kívánja őket védeni e választás egészségükre gyakorolt feltételezett hatásaitól.

239 A Parlament vitatja ezeket az érveket.

240 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne lépjék túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt jogszerű célok megvalósításához, így amikor több alkalmas intézkedés közül lehet választani, a legkevésbé kényszerítőt kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek túlzottak az elérni kívánt célokhoz képest (2010. július 8-i Afton Chemical ítélet, C-343/09, EU:C:2010:419, 45. pont; 2020. június 4-i, Magyarország kontra Bizottság ítélet, C-456/18 P, EU:C:2020:421, 41. pont).

241 Ezért azt kell megvizsgálni, hogy a megtámadott határozatban előírt, érvényes Covid-igazolvány meglétére vonatkozó kötelezettség arányos-e az elérni kívánt céllal abban az értelemben, ha nem léteznek más, kevésbé korlátozó intézkedések, amelyekkel e cél ugyanolyan hatékonyan elérhető lenne (lásd ebben az értelemben: 2021. február 11-i Katoen Natie Bulk Terminals és General Services Antwerp ítélet, C-407/19 és C-471/19, EU:C:2021:107, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

242 Ezzel összefüggésben a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy a Parlamentben a 80–85%-ra becsült magas oltási arányra tekintettel nyilvánvalóan aránytalan lenne további intézkedésként a Parlament épületeibe való belépést kizárólag az érvényes Covid-igazolvánnyal rendelkező személyekre korlátozni.

243 Ez az érvelés ugyanis azon az előfeltevésen alapul, hogy egy ilyen intézkedés nem járulna hozzá hatékonyan a személyi állomány és a Parlament épületeiben tartózkodó valamennyi személy egészségének védelméhez.

244 Márpedig, – amint arra a Parlament hivatkozik, és amint az lényegében a megtámadott határozat (14) preambulumbekezdéséből is kitűnik – a Parlamentben regisztrált fertőzési esetek és az épületekbe belépő, de ismeretlen arányban beoltott személyek számának 2021 szeptembere óta bekövetkezett jelentős növekedése, valamint a vírus Delta-változatának túlsúlya és az általános pandémiás helyzet alakulása miatt a meglévő egészségügyi intézkedéseknek a Covid-igazolványok kötelező ellenőrzésével kombinált alkalmazása arányos a megtámadott határozat által kitűzött céllal, azaz a képviselők és a személyzeti állomány egészségének védelmével és a Covid19 terjedésének visszaszorításával.

245 Továbbá, amint az mind a felperesek, mind a Parlament által benyújtott tudományos tanulmányokból kitűnik, amelyek tükrözik a tudományos ismereteknek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában ismert állapotát, az oltás ugyan nem szünteti meg teljesen a Covid19 átadásának a kockázatát, de jelentősen csökkenti azt. Ezért a Parlament joggal tekinthette úgy, hogy az a Parlament épületeibe való belépéshez érvényes Covid-igazolvány bemutatásának előírása, amennyiben az oltási, gyógyultsági vagy tesztigazolvány meglétét jelenti, hozzájárulna e kockázat csökkentéséhez.

246 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy léteztek volna más, kevésbé korlátozó intézkedések, amelyeket a Parlament elfogadhatott volna, és amelyek az elérni kívánt cél szempontjából ugyanolyan hatékonyak lettek volna.

247 A felperesek különösen a megtámadott határozat elfogadásakor fennálló egyéb egészségügyi intézkedések további korlátozások nélküli fenntartása tekintetében nem bizonyították, hogy ezek az intézkedések miként lettek volna alkalmasak a vírus Parlamenten belüli terjedésének visszaszorítására irányuló cél elérésére oly módon, hogy védik a Parlament személyzeti

állományának egészségét. Ugyanis – amint arra a Parlament a tárgyaláson rámutatott – a Parlamentben regisztrált fertőzési esetek száma a megtámadott határozat elfogadását követően jelentősen csökkent, ami a szóban forgó intézkedés hatékonyságát bizonyítja.

248 A megtámadott határozatban előírt kiegészítő intézkedések hiányában például egy olyan személy, aki nem kapott Covid19 elleni oltást, és nem gyógyult meg a Covid19-ből, és aki a vírus potenciális hordozója, szabadon bejuthatott volna a Parlament épületeibe, és ezzel anélkül, hogy bármilyen ellenőrzés alá került volna, számos olyan embert megfertőzhetett volna, aki ott naponta dolgozik vagy megfordul.

249 Az a tény, hogy – amint arra a felperesek a tárgyaláson hivatkoztak – a megtámadott határozat „hamis biztonságérzetet” keltett az oltott személyek körében, mivel elhitette velük, hogy nincsenek kitéve a Covid19 általi fertőzés veszélyének, ha az oltási igazolványon alapuló érvényes Covid-igazolványt mutatnak be, még ha esetleg igaznak bizonyulna is, sem lenne alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a megtámadott határozat arányosságát. Ez az érv ugyanis nem teszi lehetővé bizonyítását, hogy kevésbé szigorú és ugyanolyan hatékony intézkedések is rendelkezésre álltak volna, hanem csak azt, hogy a Parlament esetleg más, még szigorúbb intézkedéseket is elfogadhatott volna, például azt, hogy a beoltott személyeket is rendszeres tesztelésnek vetik alá.

250 Egyébként az a körülmény, hogy az Unió más intézményei nem vezettek be hasonló korlátozásokat, nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a megtámadott határozat arányosságát. Ugyanis – amint az különösen a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdéséből kitűnik – a Parlament nemcsak az általános európai járványügyi helyzetre, hanem a nemzetközi szervezeti sajátosságaira is támaszkodott, amelyekkel kapcsolatban figyelembe kell vennie a gyakori nemzetközi utazásokat, mint olyan további kockázati tényezőt, amely a Parlamentet a fertőzés terjedésének gócpontjává teheti.

251 Végül különös jelentőséget kell tulajdonítani annak a ténynek is, hogy a megtámadott határozatban előírt intézkedések időben korlátozottak, és azokat rendszeresen felülvizsgálják az egészségügyi helyzet alakulásának fényében (lásd: a megtámadott határozat (27) preambulumbekezdése).

252 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a megtámadott határozat megelégszik azzal, hogy a 2021/953 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjában előírt igazolványok valamelyikének vagy az említett rendelet 8. cikkében említett egyenértékű igazolványnak a bemutatásához köti a három működési helyén található épületekbe való belépést. Bár az ilyen igazolvány bemutatásának kötelezettsége kétségtelenül bizonyos gyakorlati kellemetlenségekkel járhat, e kellemetlenségek nem ellensúlyozhatják más személyek egészségének védelmét, és nem tekinthetőek a felperesek alapvető jogai aránytalan megsértésének.

253 Ezért meg kell állapítani, hogy a személyi állomány egészségének biztosítására vonatkozó kötelezettségére és a gondossági kötelezettségére tekintettel (lásd a fenti 217. és 218. pontot) a megtámadott határozat arányos a kitűzött céllal.

254 Meg kell azonban jegyezni, hogy a változó járványügyi helyzet és különösen az új változatok megjelenésével kapcsolatos tudományos ismeretek fejlődése miatt – amint azt a megtámadott határozat (27) preambulumbekezdése megállapítja – „a Parlament épületeibe való belépéshez szükséges érvényes Covid-igazolvány bemutatásának követelménye csak addig alkalmazható, amíg az azt indokoló kivételes körülmények fennállnak, és azt az Unió és a Parlament három

működési helyének egészségügyi helyzete alapján rendszeresen újraértékelik annak érdekében, hogy mindenkor megfelelő egyensúlyt biztosítsanak az érintett személyek jogai és a szóban forgó jogok által védett érdekek között”.

255 Következésképpen a negyedik jogalap második részét, ekként pedig e jogalap egészét el kell utasítani.

256 A fentiekre tekintettel a kereseteket mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

A költségekről

257 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

258 A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a kereseteket elutasítja.

2) A Törvényszék Robert Roost és a mellékletben megnevezett többi felperest kötelezi a költségek viselésére, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. április 27-i nyilvános ülésen.

E. Coulon S. Papasavvas
hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei . . . 2

II. A felek kérelmei . . . 4

III. A jogkérdésről . . . 5

A. A keresetek elfogadhatóságáról . . . 5

1. A felpereseknek az eljáráshoz fűződő érdekéről . . . 5

2. A felperesek kereshetőségi jogáról . . . 6

B. A kereseti kérelmek módosítása iránti kérelmek elfogadhatóságáról . . . 10

C. Az ügy érdeméről . . . 11

1. Az európai parlamenti képviselőkre való joghatás kiváltására alkalmas, érvényes jogi alap hiányán alapuló, első jogalapról . . . 11

2. A képviselők szabadsága és függetlensége elvének, valamint a Szerződés által rájuk ruházott mentességeknek a megsértésére vonatkozó, második jogalapról . . . 15

a) A megtámadott határozatnak a parlamenti képviselők szabadságának és függetlenségének elvével való összeegyeztethetetlenségén alapuló, első részéről . . . 15

b) A lényegében a 7. jegyzőkönyvben a parlamenti képviselőkre ruházott mentességek megsértésére vonatkozó, második részről . . . 20

3. A személyes adatok kezelésére vonatkozó alapelvek megsértésén alapuló, harmadik jogalapról . . . 21

a) A célhoz kötött és jogszerű adatkezelés elvének megsértésén alapuló, első részről . . . 21

b) A tisztességesség, az átláthatóság és az adattakarékosság elvének megsértésén alapuló, második részről . . . 24

4. A lényegében a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való jog, a testi épséghez való jog, a szabadsághoz és biztonsághoz való jog, valamint az egyenlő bánásmódhoz és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való jog indokolatlan és aránytalan megsértésén alapuló, negyedik jogalapról . . . 28

a) A magánélet tiszteletben tartásához a személyes adatok védelméhez, a testi épséghez, a szabadsághoz és biztonsághoz való jog, valamint az egyenlő bánásmódhoz és a hátrányos megkülönböztetéstől való mentességhez való jog állítólagos megsértéséről . . . 28

b) Az arányosság elvének állítólagos megsértéséről . . . 31

1) A szóban forgó intézkedések szükségességéről . . . 32

2) A szóban forgó intézkedések megfelelőségéről 33

3) A szóban forgó intézkedések arányosságáról 35

A költségekről 38